

- EISEN: - Erkenning van alle politieke vluchtelingen in Nederland.
- Vrijlating van onze vrienden.
 - Stoppen met het terugsturen van vluchtelingen naar Turkije.
 - Een onafhankelijk onderzoek naar de behandeling van vluchtelingen.
 - Afschaffing van de meldplicht en de legitimatieplicht
 - Verkorting van de asylprocedure.
 - Stoppen met psychologische en economische onderdrukking van vluchtelingen.
 - Stoppen met politieke diskriminatie.
 - Kiesrecht voor alle buitenlanders, dus ook voor erkende politieke vluchtelingen.

WIJ DOEN EEN BEROEP OP DEMOKRATISCHE MENSEN EN GROEPEREN OM ONZE EISEN TE ONDERSTEUNEN.

-komitee van politieke vluchtelingen in Arnhem-----

kontaktadres van het solidariteits-
komitee: vereniging 'de mangel',
kastanjelaan 18
085 - 450097.

Enkele recente artikelen over repressie in Turkije

bron: de gelijkgeschakelde Turkse dagbladpers

Kritiek op de doodstraf verboden

Tegen zes leden van het hoofdbestuur van de Vereniging van Turkse Artsen werd op het uitdrukkelijke bevel van de minister van justitie Necat Eldem een proces aangespannen, omdat zij zich in een op 7-10-85 gepubliceerde verklaring hadden uitgesproken voor de opheffing van de doodstraf.

Tegen de aangeklaagde artsen zijn gevangenisstraffen variërend van zes maanden tot 2 jaar geeisd. (Hürriyet 23 december 1985)

Hun misdaad: boeken verbergen

Twee resp. vier jaar vrijheidsstraf eist de officier van justitie van het Staatsveiligheidsgerechtshof in Ankara tegen twee zusjes van 17 en 18 jaar, omdat zij voor hun leraar boeken verborgen zouden hebben. De literatuurleraar Hami Karsli is als lid van de Turkse Communistische Partij (TKP) aangeklaagd; het openbaar ministerie eist tegen hem een gevangenisstraf van tien tot twintig jaar. (Milliyet 24 november 1985)

Zes jaar vrijheidsstraf vanwege het roepen van leuzen

Zestien personen, die in het PKK-proces in Maldin ter dood zijn veroordeeld, kregen in een ander proces 6 jaar en 8 maanden "extra"; ze hadden tijdens het uitspreken van het vonnis leuzen geroepen.

(Hürriyet 14 december 1985)

Vonnis van het Artvin Devrimci-Yol-proces: 11 maal de doodstraf, 10 maal levenslang

Na een vier jaar durend proces voor de militaire rechtbank in Errurum tegen in totaal 939 aangeklaagden afkomstig uit de provincie Artvin, die lid zouden zijn van de organisatie Dev-Yol, zijn 11 personen veroordeeld tot de doodstraf: Ali Alkan, Tümay Durukan, Temel Koc, Ekrim Demirel, Etem Kara, Sener Acikgöz, Mehmet Calik, Mustafa Bobrek, Cavit Okal, Fahri Kaban en Ocuzan Kahveci.

Tot levenslang werden veroordeeld: Salih Karagöz, Ibrahim Aydin, Metin Aydin, Sabri Camur, Mehmet Yilmaz, Celal Yavuz, Ilker Yavuz, Seraffetin Celik, Vedat Coskun en Ahmet Y.Cifti.

De doodstraf voor Temu en Ustabasi werd vanwege hun jonge leeftijd omgezet in 24 jaar gevangenisstraf. 42 aangeklaagden kregen straffen van 10 tot 15 jaar veroordeeld; 250 aangeklagden kregen straffen tussen 4 en 10 jaar en 58 aangeklaagden straffen tussen 2 maanden en 4 jaar.

Noodtoestand verdwijnt in Turkse provincies

Door onze correspondent

ATHENE, 26 fébr. — Turkijes Nationale Veiligheidsraad, samengesteld uit de legerleiding en enkele ministers, heeft aanbevolen in 11 van de 34 provincies waar nog de staat van beleg heerst (op een totaal van 67) deze te vervangen door de noodtoestand, waarin de militairen geen bestuursbevoegdheden meer hebben. De drie grootste steden Istanbul, Ankara en Izmir blijven onder de staat van beleg, evenals de zuidoostelijke provincies waar sinds vorige zomer Koerden weer roerig zijn.

Onder de „noodtoestand” blijft de machtspositie van de *vali* (prefect) zeer groot. Hij kan zelfs gedwongen arbeid opleggen, en bij bestuurlijke maatregel tot deportatie besluiten, hetgeen onlangs een vakbondsleider overkwam die uit Artvin (Noordoost-Turkije) naar Burdur in het zuiden werd verwezen.

Intussen is de toestand verslechterd van Ismail Gesikci, de socioloog en linguïst die men „Turkijes politiek gevangene nummer een” zou kunnen noemen. Besikci was al voor de staatsgreep van 1980 in menige gevangenis geweest omdat hij — zelf geen Koerd — in publicaties had verkondigd dat de Koerden een eigen identiteit hadden en recht op culturele autonomie. Nog eerder had hij Atatürks zonneleer aangevallen, volgens welke het Turks de oertaal van de hele wereld is.

Besikci werd in augustus 1981 vrijgelaten, maar reeds twee maanden later opnieuw opgepakt op grond van een brief die hij in augustus 1980 aan de Zwitserse schrijversbond had doen toekomen en waarvan na zijn vertrek een afschrift in de Ustanbulsse ge-

vangenis was gevonden. Met dit epistel, waarin hij de achtergrond van zijn voorgaande veroordeling belichtte, had hij artikel 140 van het Turkse wetboek van strafrecht overtreden. Hij kreeg toen tien jaar plus vijf jaar deportatie omdat hij had gewerkt „tegen de reputatie en het belang van de staat”. Hier is sindsdien nog een kleinere straf bijgekomen.

Amnesty International heeft hem al enkele jaren geleden „geadopteerd”. Aanvankelijk was hij in de gevangenis van Canakkale in het Europese deel van Turkije waar hij mocht schrijven en lezen, maar sinds kort vertoef hij in Gaziantep in Oost-Turkije, een gevangenis die is toegespitst op isolatie.

Een lichte verbetering is er in de situatie van de twaalf leden van het „Turkse Vredescomité” die, al werd dit uit diplomatieke bron bestreden, nog deze hele winter in de Sagmalcilar-gevangenis bij Istanbul moeten doorbrengen in afwachting van de vierde behandeling van hun zaak voor het hoogste militaire Hof van Beroep. Weliswaar zitten zij in een primitievere afdeling dan eerst — deze was vroeger gereserveerd voor gedetineerde Tbc-patienten — maar het militaire detachement dat aan de civiele gevangenis was toegevoegd is onlangs vervangen door een kalmere eenheid, afkomstig uit de ontruimde Sultan Ahmed-gevangenis. Nog enkele weken geleden werden volgens familieleden bij een „onderzoeksraid” door van buiten de gevangenis afkomstige militairen in hun cellen al hun bezittingen kort en klein geslagen. De verwarming functioneert goed na het bezoek van een subcommissie voor de mensenrechten voor de Raad van Europa.

N.R.C. 26/2/81

Massaproces tegen extreem-linkse Turken eindigt met doodvonnissen

N.R.C. 10/11/84
Door onze correspondent
FRANS VAN HASSELT

ISTANBUL, 10 nov. — Voor een krijgsraad in Istanbul is weer een massaproces geëindigd tegen een militante extreemlinkse Turkse organisatie (Unie van Actie) die vóór de militaire staatsgreep van september 1980 opereerde. Van de bijna tweehonderd verdachten werden er tien ter dood veroordeeld wegens moord (op twee politicagenten en een militair), andere gewelddadigheden en het willen vestigen van een communistische staat. Vijfentwintig kregen levenslang. Het valt op dat bij de argumentatie van doodvonnissen het politieke element de laatste tijd ietwat toeneemt.

Meer internationale belangstelling is er voor een andere zaak die deze week een voorlopig eindpunt beleefde. Na een langdurige laatste krijgsraadzitting in het proces tegen achttien leden van het, nu buiten de wet gestelde, Turkse Vredescomité werd oud-ambassadeur Mahmud Dikerdem die voorzitter daarvan is geweest, op vrije voeten gesteld. Kort geleden had het Europese parlement met grote meerderheid een resolutie aangenomen die daarom vroeg. Dikerdem, die in eerste instantie tot acht jaar was veroordeeld, zou aan prostaatanker lijden en vertoefde reeds ruime tijd in een militair gevangenhospitaal.

De ex-voorzitter van de Istanbulse orde van advocaten, Orhan Apaydin, eveneens ziek, komt ook

vrij, plus nog vier veroordeelden die hun straf voor bijna de helft hebben uitgezeten. Hun staat echter nog twee jaar deportatie te wachten, tenzij het hoogste militaire Hof van beroep dat zich nu over de zaak moet buigen daar anders over oordeelt. Twaalf veroordeelden die acht jaar plus deportatie hadden gekregen blijven echter nog in detentie.

Het Vredescomité werd door de militaire autoriteiten als een pro-Russische mantelorganisatie beschouwd. Het oorspronkelijke vonnis van de Istanbulse krijgsraad was door het Ankarase militaire Hof van beroep teruggewezen naar diezelfde krijgsraad met als motivering dat onderzoek en bewijsvoering gebrekkig waren geweest. Het vredescomité werd in deze beslissing op hoger niveau een "geheel legale organisatie" genoemd en de aanklager bij dit Hof vroeg zelfs om voorlopige vrijlating van de meeste veroordeelden, wat echter niet werd ingewilligd.

De oorspronkelijke Istanbulse krijgsraad bevestigde haar oude vonnis deze week. De president, majoor Attila Ülku, die indertijd zelfs uitspraken van tsaar Peter de Grote liet voorlezen om de aanklacht te funderen, achtte de bewijzen wel degelijk toereikend. Volgens de ingewikkelde Turkse rechtsprocedure komt deze zaak nu bij het hoogste Hof van Appel in Ankara, dat het laatste woord zal hebben.

De beklaagden spraken in hun slotwoorden van een geheel politiek proces dat van hogerhand was opgezet. Bij een van de voorgaande zittingen was er nogal wat opschudding geweest omdat zestien van de beklaagden — bekende en vroeger leidinggevende intellectuelen — aan elkaar geketend bij de rechtzaal arriveerden, zodat ze bijna niet uit het toch al zeer ongeriefelijke vehikel konden komen waarin ze werden vervoerd.

In Ankara zijn intussen de verhoren begonnen van 48 andere leden van het Vredescomité, die eind september in staat van beschuldiging zijn gesteld maar nog niet zijn opgepakt. Acht van deze merendeels uiterst bekende figuren zijn inmiddels verhoord, onder wie twee ex-omroepers van de TRT, de Turkse radio en televisie.

In Adana werd gisteren het eindvonnis uitgesproken over 35 personen die lid waren geweest van de zogenaamde Urgente Actiegroep. Drie werden ter dood veroordeeld, onder andere wegens moord op de gevangenisdirecteur van Mersin en zijn echtgenote, een gevangenisbewaker en een politiecommissaris. Ochtenbladen brengen de foto van een echtpaar op het moment dat het ter dood wordt veroordeeld. Het vonnis van de vrouw werd automatisch veranderd in levenslang.

Vonnis vernietigd, maar de verdachten blijven in Turkse gevangenis

NRC

Door onze correspondent
FRANS VAN HASSELT

ISTANBUL, 21-12-85
Twaalf bekende Turkse intellectuelen en kunstenaars, leden van het nu verboden Vredescomité, zullen nog minstens de komende winter in de gevangenis moeten blijven, waarin zij reeds drie jaar hebben doorgebracht. Het allerhoogste militaire hof van appel in Ankara heeft gisteren weliswaar zijn vonnissen vernietigd „wegens onvoldoende onderzoek”, maar besloot met negen tegen zes stemmen tot voortzetting van hun detentie.

Een dergelijke gang van zaken had zich ook vorig jaar voorgedaan. Een militair hof van appel had toen de zaak, eveneens „wegens onvoldoende onderzoek” naar de gewone krijgsraad in Istanbul terugverwezen, maar degenen die acht jaar hadden gekregen bleven ook toen in hechtenis. Vrij kwamen alleen degenen die vijf jaar hadden, benevens de oud-diplomaat Mahmud Dikerdem, die kanker heeft.

De gewone krijgsraad in Istanbul hernieuwde echter in tweede lezing haar vonnis. De kwestie komt nu voor de derde keer bij haar terecht, maar daar zullen weer maanden over heen gaan. De slepende zaak, waar nauwelijks iemand meer een touw aan kan vastknopen, ontwikkelt zich in journalistieke maar ook diplomatieke kringen langzamerhand tot een soort „testcase”, in hoeverre Turkije Europese normen toepast bij de behandeling en berechting van zijn burgers.

Vorige maand hebben de twee leiders van de oppositionele Sociaal-Democratische Populistische Partij (SDPP) de professoren Gürkan en İnönü een ostentatief bezoek van een uur gebracht aan elf van de twaalf gevangenen (de twaalfde, mevrouw Reha İsvan, echtgenote van een ex-burgemeester van Istanbul, zit in de militaire Metris-gevangenis, te midden van criminele gevallen).

Raad van Europa

Eerder deze maand hadden vijf lidstaten van de Raad van Europa, waaronder Nederland, die een klacht (eigenlijk applicatie) tegen Turkije hadden ingediend bij de Europese Commissie voor de Mensenrechten, deze ingetrokken in het kader van een „minnelijke schikking”, waarin de Turkse regering bepaalde toezeggingen deed. Hoewel een Turkse regering bepaalde toezeggingen deed, hoewel een Turkse woordvoerder meteen ontkende dat die toezeggingen de nog lopende processen golden, hoopte menigeen dat dit zou bijdragen tot vrijlating van de twaalf. Degenen die toen reeds uiting gaven aan hun verbijstering over de minnelijke schikking achtten zich nu echter in het gelijk gesteld. Tot die verbijsterden behoorden meteen ook al zeer vele Westeuropese vakbondsorganisaties, die zich interesseren voor het lot van de Turkse vakbond DISK, waartegen een ander duidelijk politiek proces nu reeds vier jaar aan de gang is.

Net als bij de nadering van de nationale feestdag van 29 oktober speculeren optimisten nog over een op handen zijnde amnestie voor politieke, geweldloze delinquenten. Hiervan is ook sprake in de minnelijke schikking, maar in uiterst voorzichtige termen. De Turkse regering heeft het parlement laten weten dat zij door de minnelijke schikking in geen enkel opzicht verplicht is tot zo'n amnestie, waartegen Artikel 14 van de nieuwe grondwet zich verzet. Premier Özal zou echter volgens vage berichten op zoek zijn naar een formule waarmee men aan Artikel 14 kan ontkomen en die dan volgend jaar zou kunnen worden toegepast.

Een Turkse, door president Evren in te stellen „commissie van onderzoek” zal volgens de minnelijke schikking de Raad van Europa op gezette tijden, en tot 1 februari 1987, inlichten over de

vorderingen bij het herstel van de Turkse mensenrechten, maar er schijnen ook nieuwe schriftelijke voorzieningen te zijn getroffen; in zake inspectie vanuit Europa van Turkse gevangenen en andere centra van detentie. „Wij zouden wel willen dat deze vernederende gang van zaken zich niet had voorgedaan”, schreef Ugur Mumcu in de Cumhuriyet, „wij zouden willen dat er geen foltering was in Turkije, geen doden door foltering, want het gevolg is dit soort vernedering”.

Folteringen

Die folteringen worden weliswaar steeds bespreekbaarder in Turkse pers en parlement, maar dat hoeft natuurlijk geenszins in te houden dat zij minder frequent en intens worden. Volgens de adjunct-secretaris-generaal van de SDPP, Vasif Yücel, nemen zij nog dagelijks toe, en Cüneyt Canver, de afgevaardigde voor Adana van dezelfde partij, liet in het parlement een telefonisch apparaat zien, waarmee de elektrische schokken tijdens foltering worden toegediend. „Dat kan Edison met zijn uitvinding onmogelijk hebben bedoeld”. Hij verklaarde over de namen en gegevens te beschikken van 113 dodelijke foltergevallen van de laatste vijf jaar. Minister van binnenlandse zaken Akbulut herinnerde tijdens dit debat aan de vele zelfmoorden die in Westeuropese gevangenen voorkomen en waarover de parlementen daar „ook niet in opstand komen”.

Parlementsvoorzitter Karaduman verklaarde: „Folteringen komen voor in Turkije, zoals in elk land”. Het argument van de regering, de folteraars in Turkije worden bestraft, zou aan overtuigingskracht winnen als ook maar één proces wegens foltering met enige publiciteit gepaard was gegaan, zodat er een waarschuwend werkende werking van uitging.

Achtien bestuursleden en een gewoon lid van de Turkse schrijversbond, die door een gewone krijgsraad waren vrijgesproken van communistische sympathieën en activiteiten, zullen op eerste kerstdag opnieuw moeten voorkomen daar die vrij spraak in hoger beroep is vernietigd. Allen zijn nog op vrije voeten. Tot hen behoort Azis Nesin, Turkijes bekendste schrijver van korte verhalen, die ook de voornaamste verdachte is op het zogenaamde „intellectuelenproces” tegen 56 bekende Turken die president Evren een petitie hadden overhandigd tot herstel van de mensenrechten.

Turkse rechter eist cel voor anti-doodstrafartsen

Door onze correspondent
FRANS VAN HASSELT

ISTANBUL, 27 dec. Zes Turkse artsen, onder wie drie hoogleraren, hebben daags voor Kerstmis in Ankara terechtgestaan omdat zij zich als bestuursleden van de Turkse unie van medici hebben uitgesproken tegen handhaving van de doodstraf in Turkije. Zij hadden de president van de republiek, de premier en het parlement een petitie doen toekomen waarin wordt gevraagd om afschaffing van deze straf die zij „de primitieve uitleving van wraakgevoelens” noemen. De officier van justitie eiste straffen tot twee jaar tegen de zes die op vrije voeten zijn. Volgens de in 1982 ingevoerde Turkse grondwet is het alle organisaties behalve de partijen verboden politieke uitspraken te doen en de ingediende petitie werd door de officier van justitie als zodanig opgevat.

De Turkse president Evren is een warm voorstander van de doodstraf en laat dat de laatste tijd in zowat elke redevoering blijken. Hij verwijst naar landen als de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie waar zij ook nog van kracht is, maar als lidstaat van de Raad van Europa is Turkije gebonden aan een aldaar recentelijk aangenomen richtlijn tegen deze straf.

De president pleit in het bijzonder voor voltrekking van reeds uitgesproken doodstraffen, waarvan echter de volksvertegenwoordiging haar goedkeuring moet verlenen. Bij het Turkse parlement liggen al maandenlang 52 dossiers ter behandeling, maar het afgelopen jaar zijn in het geheel geen executies verricht. Executie vindt in Turkije plaats door ophanging, waarvoor vanouds zigeuners worden gebruikt omdat Turken zich er te goed voor achten.

In een recent uitgekomen boek „Duizend personen” stelt Erbil Tusalp dat van de sinds 1980 voltrokken doodstraffen op politieke geweldsdelinquenten er drie juridisch zeer dubieus zijn geweest.

De verdedigers van de artsen betoogden dat hun cliënten zich bij de petitie niet door politieke motieven hadden laten leiden maar door hun beroepsethiek. Zij herinnerden eraan dat op het in-

ternationale medische congres in Tokio ook is aangedrongen op afschaffing van de doodstraf in de hele wereld. De volgende zitting van dit proces vindt plaats op 10 februari.

Vandaag begint, eveneens in Ankara, een ander opmerkelijk proces, tegen de uitgever en de hoofdredacteur van de enige Engelstalige krant in Turkije, Daily News, die ervan wordt beschuldigd in een hoofdartikel de voormalige „Nationale Veiligheidsraad” te hebben beledigd. Dat was het college van vijf generaals dat na de staatsgreep van 1980 het land bestuurde.

In een hoofdartikel van enige maanden geleden werd de tegenwoordige regering „Ozal een „schurkachtig” (crooked) regime genoemd. De verdediging zal ongetwijfeld betogen dat dit niet sloeg op de militairen, maar dezen kunnen het zich aantrekken omdat hetzelfde artikel veel lof bevatte voor oud-premier Demirel die in 1980 door hem ten val is gebracht.

Het proces is schilderachtig omdat juist deze krant jarenlang een uiterst volgzzaam pleitbezorger van het generaalsregime is geweest. Historisch blijft in dit opzicht voortleven het beknopte hoofdartikel na een speech van president Evren, dat slechts één zin telde: „Meneer de president, we stemmen volledig en hartgrondig in met uw woorden”.

Ook dit proces vindt plaats voor een burgerlijke rechtbank. Na de opheffing van de staat van beleg is de persvrijheid duidelijk toegenomen en kranten (niet alleen de linkse Cumhuriyet, maar ook enkele andere) staan nu vol met referenties aan folterpraktijken.

Dat een en ander niet zonder risico is, vooral in de provincie waar de politie in veel opzichten de bevoegdheden van de militairen heeft overgenomen, blijkt uit de nasleep van een grote folteraffaire in Sebincarahisar, in Noord-Turkije. Een journalist die de zaak aanhangig had gemaakt in een plaatselijk dagblad is door de politie meegenomen en op het bureau van het Zwarte Zee-stadje Giresun gedwongen het betreffende exemplaar van zijn krant op te eten.

Weinig plaats voor uitgeweken christenen

Vcoral in de periode 1960-1970 konden vele christenen uit Turkije 'geruisloos' als gastarbeiders een plaatsje vinden in West-Europa. Door de huidige economische recessie is die mogelijkheid hun ontnomen. Daarom ging men – niet ten onrechte – vragen als vluchteling te worden toegelaten. De reacties daarop liepen in de verschillende Europese landen uiteen.

Nederland verleende in 1976 en 1977 tweemaal een collectieve toekenning van de B-status (asielgerechtigde), maar weigerde de A-status (vluchteling).

Sinds die tijd worden collectieve toekenningen niet meer verleend en daalde het percentage van de toegekende individuele aanvragen rond de 20%.

Ook nu nog blijft Nederland categorisch in alle gevallen de toekenning van de vluchtelingenstatus weigeren en steekt daarmee ongunstig af bij onder andere West-Duitsland, België, Zweden en Frankrijk.

De theorie dat christenen die in Zuidoost-Turkije vervolgd worden, in Istanbul een toevlucht kunnen vinden, vormt het belangrijkste uitgangspunt voor de afwijzing van het vluchtelingschap.

Meer en meer wordt die theorie echter bekritiseerd als in strijd met letter en geest van het Vluchtelingenverdrag van 1951, dat in Genève werd opgesteld om de bescherming van vluchtelingen te regelen en te waarborgen.

Hulp van Kerken

De Kerken in Nederland hebben zich de laatste jaren op allerlei manieren op veel niveaus ingezet voor de christenen die uit Turkije naar ons land vluchtten (voornamelijk Syrisch-orthodoxen en Armeniërs, res-

pectievelijk ca. 75% en 25%). Honderden van deze vluchtelingen zochten en vonden in de eerste helft van 1981 een toevlucht in kerkgebouwen, omdat zij bang waren dat ze op transport naar Turkije gezet zouden worden – zoals in het afgelopen jaar al tientallen van hen was overkomen.

De Raad van Kerken in Nederland bepleit bij de overheid met kracht een ruimhartiger en doorzichtiger toelatingsbeleid. Hierbij wordt gesteld dat onder de huidige omstandigheden geen sprake mag zijn van een niet-vrijwillige terugzending naar Turkije.

Om hen die (alsnog) met uitzetting worden bedreigd te helpen, probeert de Raad van Kerken met inzet van alle krachten emigratiemogelijkheden te creëren. Tevens vroeg de Raad van Kerken aan de Wereldraad van Kerken steun bij het streven om het leven van de nog in Turkije wonende christenen door politieke druk en hulpverlening te verbeteren.

De Generale Diakonale Raad van de Nederlandse Hervormde Kerk is bij dit alles ook in financieel opzicht nauw betrokken en vraagt om verdere inzet en betrokkenheid van de gemeenten om de genoemde problemen te helpen oplossen.

Ook wordt gevraagd deze broeders en zusters in de voorbede te gedenken en hen, waar die gelegenheid zich voordoet, met raad en daad in hun noden bij te staan.

**Generale Diakonale Raad
der Nederlandse Hervormde Kerk
Postbus 14100, 3508 SE Utrecht
Postrekening 8685**

Christenen uit Turkije op de vlucht

Op de vlucht

Sinds 1975 zoeken christenen, die uit hun vaderland Turkije zijn gevlucht, asiel in ons land en vragen om als vluchteling opgenomen te worden. Circa 1400 van hen slaagden er inderdaad in definitief te worden toegelaten, maar een even groot aantal verkeert nog in grote onzekerheid over de uiteindelijke beslissing.

Deze christenen zijn nakomelingen van de grote christenvolkeren die vroeger in het huidige Turkije woonden. Op dit moment zijn er in Turkije op een bevolking van ongeveer 40 miljoen zielen, die grotendeels islamitisch is, nog geen 100 000 christenen meer. Ze behoren hoofdzakelijk tot de Armeens-orthodoxe, de Syrisch-orthodoxe en de Grieks-orthodoxe kerk.

De dramatische teruggang van de christelijke gemeenschappen is vooral te wijten aan de gebeurtenissen van de laatste 100 jaar: volkerenmoord, deportatie, emigratie en vlucht als gevolg van onderdrukking. Alleen al de afgelopen 20 jaar hebben niet minder dan 160 000 christenen Turkije verlaten. Het grootste gedeelte ging naar

West-Duitsland, Griekenland (naar dat land vrijwel alleen Grieks-orthodoxen), Zweden (vooral Syrisch-orthodoxen) en Frankrijk (vooral Armeniërs). In Nederland, Oostenrijk, Zwitserland en België zochten kleinere groepen toelating.

Vervolgingen

In verschillende publikaties is de laatste jaren beschreven aan welke onderdrukkingen christenen in Turkije blootstaan. De verhalen uit de praktijk van het dagelijkse leven van christenen, vooral in Zuidoost-Turkije, doen je de haren te berge rijzen. Maar ook in de grote steden zoals Istanbul leiden christenen een zeer bedreigd bestaan. Onomstotelijk kwam voor ons vast te staan dat er sprake van vervolging is. Een vervolging die oogluikend door het (vaak zwakke) overheidsapparaat wordt toegelaten en allerlei vormen aanneemt: intimidatie en afpersing, veediefstal en landonteigening, mishandeling, verkrachting en niet zelden moord.

De volkerenmoord eind vorige eeuw (1894-1896) en begin deze eeuw (rond 1915), tijdens welke 1,5 miljoen Armeniërs afgeslacht werden en waarbij ook leden van de andere christelijke geloofsgemeenschappen in groten getale werden omgebracht, vormde de aanleiding tot de huidige vijandschap tussen moslims en christenen in Turkije.

Niet aflatende onderdrukking en schending van mensenrechten

Als gevolg van deze bloedige voorgeschiedenis, de voortdurende discriminatie door

de overheid en de toenemende vervolgingsdruk, kwamen steeds meer christenen de laatste jaren tot de conclusie dat voor hen en voor hun kinderen in Turkije geen toekomst meer was weggelegd. De staatsgreep van september 1980 heeft in die situatie geen verandering gebracht. Wel werd daarmee een dam opgeworpen tegen de toenemende politieke chaos en de terreur. Maar het regime dat dit tot stand bracht, treedt democratische rechten met voeten en heeft nog geen aanstellen gemaakt om de rechten van de christelijke minderheden te erkennen en te handhaven. Daartoe is dat regime ook nauwelijks in staat, omdat het zweert bij de Turkse eenheidsstaat, waarin voor minderheden eigenlijk geen plaats is. Intussen is er nu sprake van ernstige mili-

taire onderdrukking van politieke activiteiten, zowel vreedzaam als gewelddadig (hierbij zijn de activiteiten van gematigde politieke leiders inbegrepen). Vakbewegingen en groepen die streven naar culturele autonomie (bijvoorbeeld de Koerden) krijgen geen enkele kans zich te uiten.

Op de 'structuur van onverdraagzaamheid', die al vanwege diep gewortelde historische en sociale redenen bestond, is nu een beleid geplaatst van actieve schending van mensenrechten door leger, politie en andere uitvoerende organen van het militaire regime.

Gedwongen terugzending van Turkse christenen uit ons land naar Turkije is dan ook minder dan ooit gerechtvaardigd. De oorzaken van de vervolging zijn immers niet weggenomen. Ook al worden openlijke daden van geweld – beroving, mishandeling en moord – door de verbetering van de zogenaamde 'recht en orde-staat' belemmerd, dan blijven andere vormen van vervolging bestaan die niet door de militaire coup worden beïnvloed.

Evenmin zijn de problemen opgelost, die het gevolg zijn van het feit dat een handvol christenen in Zuidoost-Turkije met een grote Koerdische minderheid (ca. 6 miljoen) samenleeft. Ook deze minderheid gaat gebukt onder een lange historie van discriminatie en onderdrukking. De huidige terreur jegens de Koerden draagt er zeker niet toe bij dat rust en goede verstandhouding in dit roerige gebied voor de toekomst is verzekerd.

Het is eveneens weinig hoopgevend dat als reactie op de Armeense daden van geweld de etnische en religieuze haat tegen (tenminste Armeense) christenen door de Turkse media wordt aangewakkerd.

De verhoudingen tussen (moslim) Turken en christenen in Turkije zijn op dit moment slechter dan ooit, ook al is dit vermoedelijk niet te wijten aan de gebeurtenissen van september 1980.

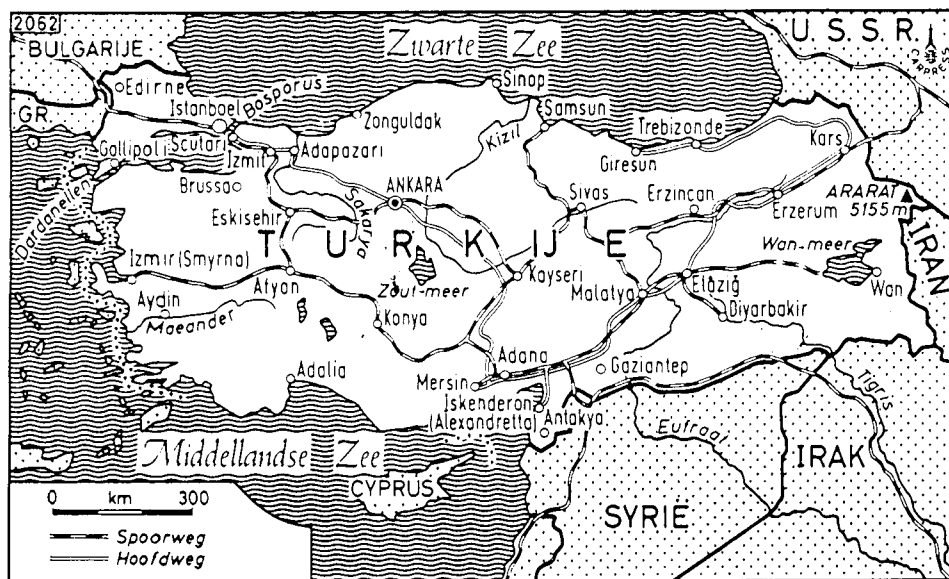
Het recht van christelijke gemeenschappen om in Turkije te blijven

De christelijke minderheden hebben het recht in het gebied van herkomst of in welk ander deel van hun land dan ook te blijven wonen. Ze hebben het recht om dat in vrijheid te doen met gebruikmaking van alle rechten, die hun toekomen, onder andere het beoefenen van hun godsdienst, het behoud van eigen cultuur en het gebruik van eigen taal (voor de Armeniërs het Armeens; voor de Syrisch-orthodoxen het Aramees).

Turkije heeft, door zich aan te sluiten bij het Europese 'Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden', de verplichting op zich genomen de mensenrechten te eerbiedigen.

Christelijke minderheden kunnen zich bovendien beroepen op het Verdrag van Lausanne. Dit in 1923 gesloten vredesverdrag geeft niet-moslim minderheden het recht hun godsdienstige en culturele identiteit te handhaven en geeft hun een eigen status. In strijd met de bedoeling van het Verdrag van Lausanne past de Turkse overheid dit verdrag uitsluitend – en dat nog maar zeer ten dele – toe op Grieken, Armeniërs en Joden (niet op Syrisch-orthodoxen).

Het is van groot belang dat de Turkse schendingen van beide verdragen aan de kaak worden gesteld. Het is eveneens bijzonder belangrijk dat wordt geëist dat de christelijke minderheden de hun toekomende rechten krijgen. Dat zou niet alleen ten goede komen aan de christenen die ervoor gekozen hebben hoe dan ook in Turkije te blijven, maar ook zouden diegenen daarmee gebaat zijn, die wel in Turkije moeten blijven, omdat de visumplicht, die in 1980 door verschillende Europese landen (waaronder Nederland) werd ingevoerd, het asielzoeken sterk bemoeilijkt.

VLUCHTELINGENWERK

datum:	7/12/85
map:	informatie
volgnr.	2279

W. Hoop en Grootstraat 7
10521 J Amsterdam
Tel. nr. 894311

VLUCHTELINGEN IN GETALLEN

Betr.

Datum: november 1985

Ref.

INLEIDING

Aan de hand van enkele tabellen wordt in dit overzicht een beeld geschetst van de vluchtelingenpopulatie in Nederland. Over het precieze aantal vluchtelingen dat in ons land verblijft, bestaat momenteel enige verwarring. De komst van een meer dan gemiddeld aantal asielzoekers uit Sri Lanka wekte bij velen de indruk dat Nederland geconfronteerd werd met een grote stroom vluchtelingen. Om tot een juist oordeel te komen is het nodig om de komst van vluchtelingen naar Nederland in een breder, historisch perspectief te plaatsen.

HOEVEEL VLUCHTELINGEN WONEN ER IN NEDERLAND?

Sinds de Tweede Wereldoorlog vonden 31.500 vluchtelingen in Nederland een nieuw tehuis. In de eerste 25 jaar waren dit vooral vluchtelingen uit Oost-Europa, met als grootste groep 3.300 Hongaarse vluchtelingen. Zij kregen in 1956 een gastvrij onthaal.

Vanaf het begin van de jaren zeventig kwamen er ook vluchtelingen uit andere werelddelen. De 6.400 uitgenodigde vluchtelingen uit Zuid-Oost Azië vormen hiervan de grootste groep.

PERIODE	INDIVIDUELE VLUCHTELINGEN	UITGENODIGDE VLUCHTELINGEN	TOTAAL
1946-1954	2.450	6.000	8.450
1955-1964	1.500	3.300	4.800
1965-1974	4.350	450	4.800
1975-1984	1.500	8.950	13.450
	12.800	18.700	31.500

Bron: MvJ, WVC/C. Brouwer/J.A. Hoeksma/Vluchtelingenwerk Nederland

Veel van deze 31.500 vluchtelingen zijn inmiddels overleden, genaturaliseerd tot Nederlander of doorgereisd naar een ander land. Sommigen keerden naar hun eigen land terug. Aangenomen wordt dat het aantal vluchtelingen dat op dit moment in Nederland verblijft circa 15.100 bedraagt. Sommige schattingen komen zelfs op een lager aantal uit. In dit overzicht gaan we echter uit van 15.100 vluchtelingen.

De groep vluchtelingen is een van de kleinste "categorieën" buitenlanders, die in Nederland verblijven. Er wonen bijvoorbeeld aanzienlijk meer Belgen (23.600), Britten (39.300) en Duitsers (42.900) in ons land. Het totale aantal vluchtelingen bedraagt niet meer dan 0,1% van de Nederlandse bevolking.

INWONERS IN NEDERLAND	14.400.000	
BUITENLANDERS	550.000	4 %
VLUCHTELINGEN	15.100	0,1%

In elke Nederlandse gemeente wonen er gemiddeld 20 vluchtelingen. Omgerekend naar de gehele bevolking woont er op elke 950 Nederlanders 1 vluchteling in ons land.

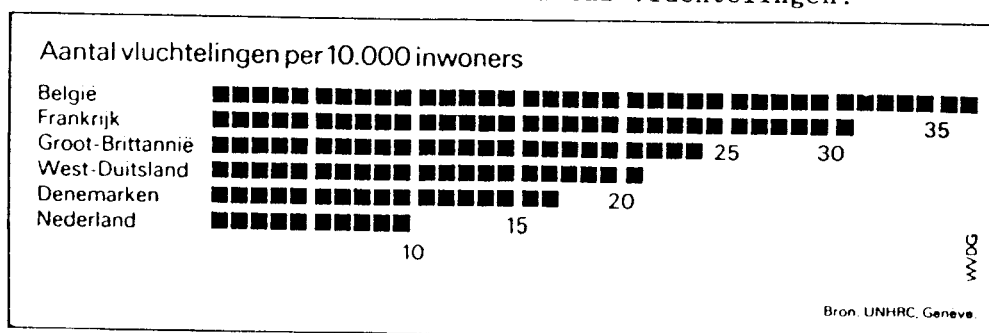
EN IN ONZE BUURLANDEN?

Hoe verhoudt dit aantal zich tot onze buurlanden? Als we de cijfers met andere landen in de EEG vergelijken, blijkt dat er relatief weinig vluchtelingen in Nederland wonen.

	TOTALE BEVOLKING (in milj.)	AANTAL VLUCHTE- LINGEN	AANTAL INWONERS PER 1 VLUCHTELING
BELGIË	9.8	36.400	1/270
B.R. DUITSLAND	61.4	126.700	1/485
DENEMARKE	5.1	8.500	1/600
FRANKRIJK	55.4	169.900	1/325
NEDERLAND	14.4	15.100	1/950
VERENIGD KONINKRIJK	56.4	135.000	1/415

Bron: UNHCR, Genève, 1985.

Nederland is weliswaar een dicht bevolkt land (men zegt ook wel eens "overvol") maar dat ligt niet aan het aantal vluchtelingen of buitenlanders! In de zes rijkste EEG-landen wonen per 10.000 inwoners in België het meeste en in Nederland het minste aantal vluchtelingen:

Natuurlijk gaat het niet om een wedloop welk land het meeste vluchtelingen opneemt. Bedacht moet ook worden dat het vergelijken van de Nederlandse cijfers - die vrij accuraat zijn - met andere landen niet altijd eenvoudig is, omdat niet elk land dezelfde telwijze hanteert. Maar de cijfers geven wel een duidelijke aanwijzing dat ons land, in tegenstelling tot wat wel eens beweerd wordt, bepaald niet voorop loopt bij het opnemen van vluchtelingen.

GASTVRIJ VOOR DE UITGENODIGDE VLUCHTELINGEN

Toch heeft ook Nederland in de loop der jaren royaal plaats ingeruimd om verdrukten uit verschillende delen van de wereld naar hier "uit te nodigen".

1946-1951	5.500*	NA-OORLOGSE ONTHEEMDEN
1956	3.300	HONGAREN
1972	300	AZIATISCHE OEGANDEZEN
1973-1981	1.750	LATIJSAMERIKANEN
1975-1981	6.400	VIETNAMEZEN
1982	100	POLEN
1981	50	IRANERS
	1.300	OVERIGEN
1946-1981	18.700	UITGENODIGDE VLUCHTELINGEN

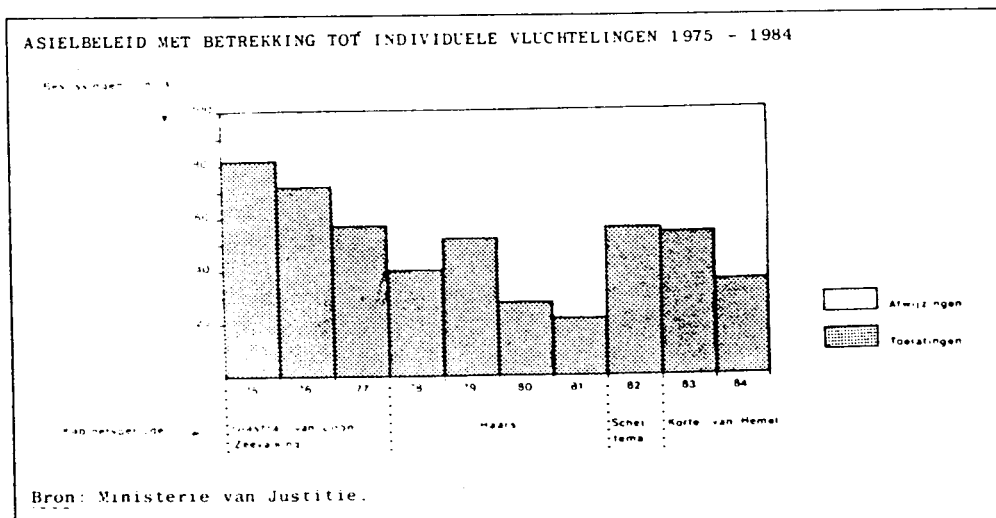
Bron: MvJ VAC-Vluchtelingenwerk Nederland

De Nederlandse regering rekent sinds 1984 met een maximum van 250 jaarlijks uit te nodigen vluchtelingen. Dit "quotum" is vrij klein en zou best verhoogd kunnen worden. Daar is ook alle reden toe gezien het sterk toegenomen vluchtelingenprobleem in de wereld. Bovendien is er in Nederland veel ervaring opgedaan met de opvang van vluchtelingen en kunnen wij de vergelijking met andere landen op dit punt goed aan.

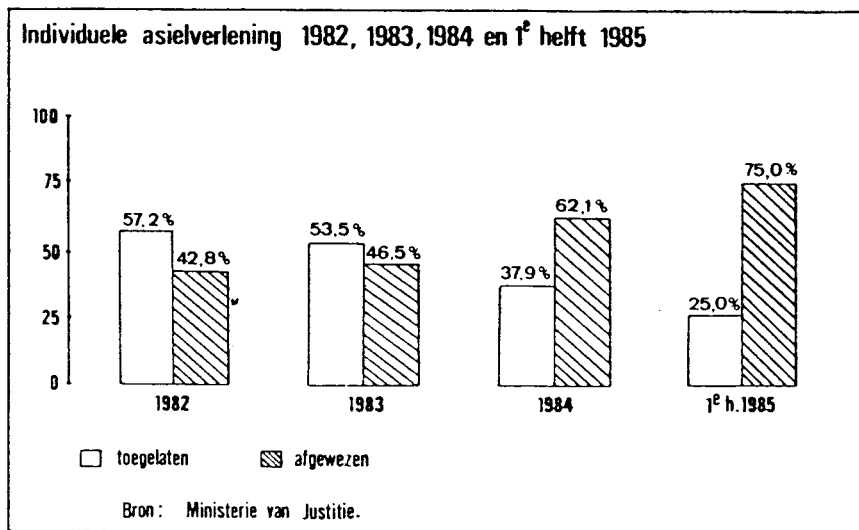
MINDER GASTVRIJ VOOR DE INDIVIDUELE VLUCHTELINGEN

Een heel ander verhaal is dat van de asielzoekers die niet door de Nederlandse regering worden uitgenodigd, maar die op eigen gelegenheid naar ons land komen en asiel vragen, de zogenaamde individuele vluchtelingen. Hun aantal is in de laatste tien jaren flink gestegen als gevolg van de vele conflicten en de blijvende onderdrukking van de mensenrechten in sommige landen van de Derde Wereld en Oost-Europa.

Hoe is het Nederlandse toelatingsbeleid in de afgelopen tien jaren geweest?

Uit deze grafiek blijkt dat de kans om als vluchteling (A-status) of als asielgerechtigde (B-status) te worden toegelaten nogal wisselvallig is. Tussen 1975 en 1977 werd nog ruim de helft toegelaten, de laatste jaren echter daalt dit aantal geleidelijk. Dat blijkt nog sterker als we de gegevens van de jongste drieënhalf jaar grafisch in beeld brengen:

Deze cijfers bevestigen dat de regering liever geen individuele vluchtelingen wil toelaten. Asielzoekers hebben echter niet minder redenen dan de uitgenodigde vluchtelingen om een veilige plaats elders te zoeken. Het is niet waar en veel te simpel om te suggereren dat uitgenodigde vluchtelingen "echte vluchtelingen" zijn en individuele asielzoekers "economische motieven" zouden hebben. Individuele asielzoekers vluchten spontaan naar het westen - en dus ook naar Nederland - omdat zij elders niet terecht kunnen. Veel van de landen waar zij in eerste instantie belanden nadat zij hun vaderland ontvlucht zijn, kampen met grote economische en politieke problemen. Daar komt bij dat sommige landen die grote aantallen vluchtelingen herbergen, zelf geen beste reputatie hebben op het gebied van de mensenrechten. In Pakistan bijvoorbeeld, waar 3 miljoen vluchtelingen uit Afghanistan en Iran verblijven, heerst niet alleen grote armoede, maar regeert ook een streng bewind dat weinig op heeft met de mensenrechten van de eigen bevolking.

In Nederland werden tussen 1975 en 1984 11.237 asielaanvragen ingediend. Het aantal personen ligt hoger omdat tot 1983 kinderen tot 15 jaar niet werden meegeteld. Dat verklaart voor een deel waarom de tabel hiernaast in 1983 en 1984 zo'n stijging vertoont.

In 1985 zal dit aantal nog verder omhoog gaan, omdat in Nederland, evenals in alle andere Westeuropese landen, Tamil-vluchtelingen uit Sri Lanka asiel hebben aangevraagd. Laten we deze groep echter buiten beschouwing, dan valt de stijging van nieuwkomende vluchtelingen erg mee. Het is niet bekend hoeveel asielzoekers er op dit moment in Nederland zijn. Veel asielzoekers reizen weer door (bijvoorbeeld ruim de helft van alle Tamils die in ons land een toevlucht zochten) nog voor er een beslissing is genomen op hun verzoek om als vluchteling te

INDIVIDUELE ASIELAANVRAGEN 1975 - 1981

JAAR	AANTAL
1975	386
1976	170
1977	575
1978	775
1979	993
1980	1330
1981	876
1982	1211
1983	2015
1984	2603
TOTAAL	11237

Opmerking: Sinds 1983 wordt uitgegaan van alle personen; tot 1983 werden personen beneden 15 jaar niet meegeteld.

Bron: Ministerie van Justitie.

worden toegelaten. Vluchtelingenwerk Nederland schat dat er nu zo'n 6000 asielzoekers in Nederland verblijven, van wie velen al meerdere jaren in onzekerheid verkeren of ze hier mogen blijven.

HET MONDIALE VLUCHTELINGENPROBLEEM

Hoe is nu het vluchtelingenprobleem in de wereld verdeeld? Uit de hiernaast afgedrukte tabel blijkt dat drie kwart van de vluchtelingen in Azië en Afrika verblijft. Als gevolg van dekolonisatie en militaire conflicten (denk aan de bezetting van Afghanistan door de Sovjet-Unie) zijn in de loop der jaren miljoenen mensen op drift geraakt. Helaas is er weinig hoop dat deze problemen snel kunnen worden overwonnen. De duurzaamste oplossing waarop vluchtelingen het meeste hopen, terug te kunnen gaan naar hun eigen land, ligt daarom voor de meesten nog niet in het vooruitzicht.

Het is daarom van groot belang dat het rijke Westen de landen die te kampen hebben met vluchtelingenproblemen, blijft steunen. Politiek overleg is nodig om de fundamentele problemen te overwinnen.

Intussen blijft het nodig dat vluchtelingen elders in de wereld en in ons eigen land geholpen worden. En zo zijn we weer bij Nederland aanbeland. Zijn wij bereid om daartoe bij te dragen?

VERENIGDE STATEN EN CANADA	1.350.000	13%
AUSTRALIE EN NIEUW ZEELAND	330.000	3%
EUROPA	625.000	6%
AFRIKA EN MIDDEN-OOSTEN	4.650.000	43%
LATIJS-AMERIKA	345.000	3%
AZIE	3.485.000	32%
<hr/>	<hr/>	<hr/>
TOTAAL	10.785.000	100%

Bron: UNHCR, 1984.

Gebruikte begrippen

A-Status

De status van vluchtelingen die zijn toegelaten op grond van art. 15 van de Vreemdelingenwet en van art. 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève, 1951.

B-Status

Asielverlening op basis van een gewone verblijfsvergunning; wordt toegekend aan diegenen die niet (geheel) voldoen aan de criteria van art. 15 VVW, maar van wie om humanitaire redenen niet verlangd kan worden dat zij terugkeren naar hun land van herkomst.

Uitgenodigde vluchtelingen

Vluchtelingen die door de Nederlandse overheid zijn uitgenodigd om naar Nederland te komen; zij krijgen automatisch de A-status.

Individuele vluchtelingen

Vluchtelingen die op eigen initiatief naar Nederland zijn gekomen en asiel hebben gevraagd. • 50% wordt erkend, het merendeel krijgt de B-status

Asielzoeker

Een op eigen initiatief gekomen vluchteling van wie het asielverzoek bij de overheid in behandeling is

PERSBERICHT

Arnhem, 17 januari 1986.

BEZETTING EN HONGERSTAKING.

Wij, politieke vluchtelingen in Nederland (en specifiek in Arnhem), hebben -namens alle olitieke vluchtelingen - F.N.V Gebouw Veperweg, Arnhem bezet, en zijn in hongerstaking gegaan. Onze aktie richt zich tegen de arrestatie van 3 vluchtelingen, en de slechte behandeling van vluchtelingen in het algemeen.

De asiel-aanvraag is voor iedere vluchteling een langdurige en psychologische martelgang. De laatste tijd keert het vluchtelingenbeleid zich tegen de motieven van politieke vluchtelingen. Politieke redenen worden niet serieus genomen en onder het mom van economische redenen worden mensen uitgewezen naar het land van herkomst, waar hen arrestatie, martelingen en zelfs dood staan te wachten.

Ons verzet gaat door tot onze vrienden zijn vrijgelaten en erkend worden als politieke vluchtelingen.

In Arnhem en Nijmegen zijn afgelopen week Ali Ertugrul, Murat Kekic en Hassan Erdemir gearresteerd. Aan hun politieke motieven wordt getwijfeld op grond van hun uiterlijk! Twee mensen, Sultan Guray en M. Ali Gür, zijn ondergedoken omdat zij het land worden uitgezet, terwijl hun asiel-aanvraag nog niet afgerond is.

STAATSCREEP

Na de staatsgreep van 12 september 1930 in Turkije zijn alle democratische rechten van het Turkse volk afgeschaft. Democratische instellingen, vakbonden en zelforganisaties van arbeiders zijn verboden. Mensen worden om politieke redenen vervolgd, gemarteld, gefolterd en gedood. Velen moeten om deze redenen vluchten naar het buitenland. Ze worden in Nederland meedogenloos teruggestuurd Turkije, waar de fascistische junta aan de macht is, en staan direkt bloot aan arrestatie.

Sultan Guray en M. Ali Gür lopen nu dit gevaar en moeten 41 jaar na de oorlog in Nederland onderduiken! Hassan, Murat en Ali zitten gevangen en wachten een onzeker lot.

EISEN:

- Erkenning van alle olitieke vluchtelingen in Nederland
- Vrijlating van onze vrienden
- Stoppen met het terugsturen van vluchtelingen naar Turkije
- Een onafhankelijk onderzoek naar de behandeling van vluchtelingen
- Afschaffing van de meldplicht en de legitimatieplicht
- Verkorting van de asiel-procedure
- Stoppen met psychologische en economische onderdrukking van vluchtelingen
- Stoppen met politieke discriminatie
- Kiesrecht voor alle buitenlanders, dus ook voor erkende politieke vluchtelingen

Wij doen een beroep op democratische mensen en groeperingen om onze eisen te ondersteunen

Solidariteitskomitee met politieke vluchtelingen in Arnhem

Kontaktadres: Ver. De Mangel
Kastanjelaan 18, Arnhem
tel. 085-450097

Turken en Koerden in hongerstaking

ZATERDAG 18 JANUARI 1986

A.G.

Na arrestatie landgenoten door Arnhemse politie

* *Turken en Koerden begonnen gisteren in De Opbouw in Arnhem aan een hongerstaking uit protest tegen de dreigende uitwijzing van landgenoten.*

(Van één onzer verslaggevers)
ARNHEM - Ongeveer vijftig Turkse en Koerdische mannen zijn sinds gistermiddag 16.00 uur in hongerstaking in FNV-gebouw De Opbouw aan de Velperweg. Ook hebben zij het gebouw bezet.

Ze eisen de vrijlating van drie Turken, die maandag en woensdag door de Arnhemse vreemdelingenpolitie op het hoofdbureau werden gearresteerd. Hun politiek asielaanvraag

(ze beriepen zich op „een vluchtsituatie”) is door het ministerie van justitie afgewezen, omdat ze onjuiste verklaringen zouden hebben afgelegd bij de ambtenaar vreemdelingenbeleid.

Toen ze zich de afgelopen week bij de politie meldden werden ze vastgezet. Een van de drie is inmiddels, volgens politie-voorzitter Paul Hageman, op het vliegtuig naar Griekenland gezet. „Toen hij Turkije verliet is hij een hele tijd in Griekenland geweest. Volgens de regels moet hij zich daar beroepen op de vluchtlin-

gen-status. De andere twee blijven in bewaring in afwachting van hun uitzetting naar hun geboorteland”, dus Hageman.

Woordvoerders Mustafa Caner en René Koedijk zeggen namens de mannen verenigd in De Opbouw een speciaal opgericht „solidariteitskomitee met politieke gevangenen Arnhem” zich zal inspannen voor het lot van de vastgehouden mannen. Er is nog geen juridische bijstand, maar men hoopt snel contact te leggen met de Arnhemse advocaten Diana de Wolf.

Over de uitzetting van één van

3 zei Koedijk gisteravond: „Het vrijdagavond, niemand is bereikbaar. We kunnen niets doen. Voor anderen zullen we ons best nog doen. De zaak is doorspeeld naar CPN, PSP, PvdA en PPR, we moeten afwachten”.

Caner: „Als de man die nu wordt uitgezet naar Griekenland wordt doorgestuurd naar Turkije ziet het er niet best voor hem uit, want daar wordt hij gezocht wegens terroristische en anarchistische activiteiten”. Volgens Koedijk en Caner zijn inmiddels 2 Turken, in afwachting van

een beslissing op hun asielaanvraag ondergedoken.

Eisen

De solidariteitsgroep wil via de politieke partijen bereiken dat op lange termijn het vluchtelingenbeleid wordt verbeterd. Een tiental eisen is geformuleerd. De asielprocedure moet worden verkort, politieke discriminatie van vluchtelingen moet worden gestopt en herengesturen van vluchtelingen moet afgelopen zijn. Aldus een greep in het eisen-pakket.

De groep zet de angst om uitgezet te worden af tegen de staatsgreep die op 12 september 1980 in Turkije plaatsvond en militairen aan de macht bracht. De democratie werd afgeschaft en mensen werden om politieke redenen vervolgd, gemarteld en gedood.

Heftige emoties bij bezetting

Martinuskerk

Absurde reacties op bezetting

Vervolg van de voorpagina

ARNHEM - „Er was een parochiaan bij, die zei: als ik nu een mitrailleur bij me had, zou ik al die Turken uit de kerk schieten. Volkomen absurde reacties. Natuurlijk hadden we wel verwacht dat het emoties zou oproepen, maar niet zulke agressieve. We hadden gehoopt op medeleven en menslievendheid, vooral van gelovigen.”

De bezetting van de St. Martinuskerk in de Steenstraat in Arnhem heeft met name gisterochtend herhaaldelijk geleid tot heftige emoties van kerkgangers, die geen begrip toonden voor de Turkse en Koerdische actievoerders. Daarbij kwam het soms bijna tot een handgemeen.

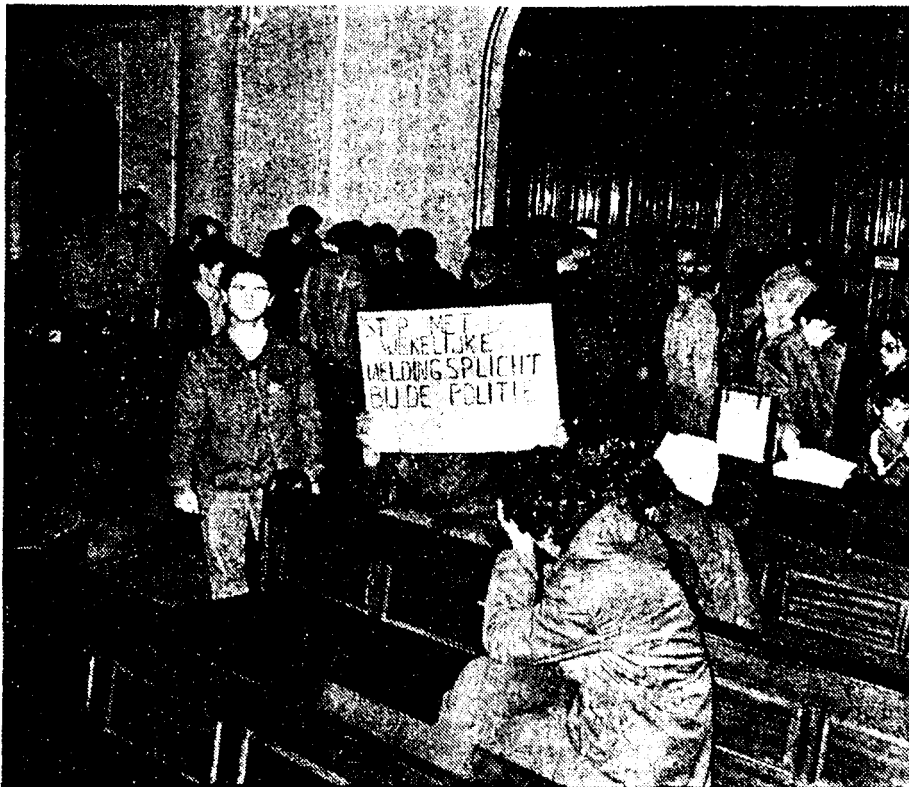
Woordvoerder en tolk Henk Koerntjes van de actievoerders noemt sommige reacties 'echt racistisch'. „Maar daar zijn we helaas aan gewend.”

Afgelopen zaterdag besloten de 'hongerstakers' hun actie te verleggen van het FNV-gebouw De Opbouw naar de St. Martinuskerk. Tijdens een van de vroege missen betraden zij het gebouw van de Martinusparochie.

Juist die kerk werd gekozen, omdat hij in het Spijkerkwartier ligt, het centrum van buitenlanders. „Een kerk in deze wijk moet bij de buitenlanders en hun problemen betrokken zijn,” aldus Koerntjes.

Humanitair

Pastoor J. Alkemade was niet van plan er voor te zorgen, dat de buitenlanders een toilet en water tot hun beschikking kregen. Alkemade: „Slechts uit humanitaire overwegingen heb ik de politie niet verzocht de

● Actievoerende Turken en Koerden gingen zaterdagochtend over tot bezetting van de Martinuskerk in de Steenstraat. Hun actie wordt sinds gistermiddag voortgezet in een bijgebouwtje, zodat de missen doorgang kunnen vinden.

kerk te ontruimen. Ik zeg niet dat ik inhoudelijke bezwaren heb, maar ik vind dit geen manier om actie te voeren. Het is onrechtmatig. De parochianen hoeven hier toch geen overlast aan te ondervinden?”

De actievoerders gingen zaterdagavond over tot bezetting van de kerk - parochianen werd de toegang ontzegd - omdat pastoor Alkemade een onwelvoegelijke opmerking in hun richting zou hebben gemaakt. Daarvoor hadden zij evenwel toegezegd de missen

niet te verstoren, doch ook niet te vertrekken.

Terroristen

Een woordvoerder: „De pastoor zei, dat hij vernomen had dat wij terroristen en anarchistenvrij zijn en dat hij het terecht vond, dat die naar hun eigen land teruggestuurd worden. Zo'n uitspraak kunnen we niet op z'n beloop laten. Als je dan geen actie onderneemt, geef je toe dat hij gelijk heeft en dat is pertinent niet zo.”

Een bemiddelingspoging van een vrouwelijke parochiaan was eerder die dag mislukt. De dreigende status quo werd kon gistermiddag worden vermeden door twee parochianen, die wilden bemiddelen. De beide kerkgangers kwamen met pastoor Alkemade overeen, dat de actievoerders een bijgebouwtje konden 'bezetten'. Daar is wel een toilet, water en een keukentje aanwezig. De Turken, het zijn er ruim 50, mogen daar voorlopig blijven.

Koerntjes: „De pastoor was bang een 'politiek' gebaar te maken, wanneer hij een toilet beschikbaar zou stellen. Het is bedroevend te moeten ervaren dat de discussie over een toilet en water belangrijker kan zijn dan twee mensenlevens. Als de twee die nu vastzitten in Nijmegen en Arnhem worden uitgezonden, wacht hun de dood.”

Overeenkomst

Het enige probleem is, dat het bijgebouwtje wordt gebruikt door enkele verenigingen voor semi-kerkelijke activiteiten. Gisteravond is nog onderhandeld om tot een overeenkomst te komen.

De hongerstaking gaat in ieder geval door tot de twee Turkse arrestanten vrij zijn, al hebben de reacties de actievoerders niet koud gelaten, aldus Koerntjes. De twee arrestanten zijn in hun cel in hongerstaking gegaan, zo melden de actievoerders.

Pastoor Alkemade wilde gisteravond verder geen enkel commentaar leveren.

De Nieuwe Krant

Maandag
20 januari
1986

Steenstraat Arnhem **Hongerstakers bezetten kerk**

Door onze verslaggeefster

ARNHEM - De groep Turken en Koerden, die afgelopen vrijdagavond in Arnhem in hongerstaking is gegaan, bezet sinds zaterdag de St. Martinuskerk in de Steenstraat. De Turken protesteerden met hun actie tegen de dreigende uitzetting van twee landgenoten.

De twee, die politiek asiel hebben aangevraagd, worden vastgehouden op de politiebureaus in Arnhem en Nijmegen omdat Justitie twijfelt aan hun verklaringen. De arrestanten zijn in hun cel eveneens in hongerstaking gegaan.

Het rk kerkbestuur verleent de Turken 'onder protest' onderdak. Na gesprekken heeft het bestuur zaterdagmiddag besloten de buitenlanders te gedogen. Het bestuur schakelt de politie niet in, maar verleent ook geen faciliteiten.

Er ontstonden twistgesprekken met kerkgangers toen de actievoerders de toegangsdeuren blokkeerden. Het kwam daarbij ettelijke keren bijna tot een handgemeen.

De actievoerders verplaatsten zich gistermiddag naar een bijgebouw, omdat in de kerk zelf geen toilet en water aanwezig is.

De Waarheid

Maandag 20 januari 1986

Kerk bezet

Ongeveer vijftig Turken en Koerden hebben afgelopen weekeinde een bijgebouwtje van de Martinuskerk in Arnhem bezet en zijn in hongerstaking gegaan uit protest tegen de dreigende uitzetting van twee landgenoten. De twee Turken, die eveneens in hongerstaking zijn gegaan, zitten vast in het politiebureau in Nijmegen en Arnhem en hebben tot nu toe tevergeefs getracht politiek asiel te krijgen.

De bezetters zijn van plan met hun actie door te gaan tot hun landgenoten zijn vrijgelaten. Volgens de actievoerders wacht beide Turken de dood als ze naar hun land worden uitgewezen.

Van onze verslaggever

ARNHEM — Op verzoek van het kerkbestuur heeft de Arnhemse politie maandagmiddag het parochiehuis van de Martinuskerk in Arnhem ontruimd. Een groep van ongeveer vijftig Koerden en Turken hield daar een hongerstaking uit protest tegen dreigende uitwijzing van twee Turken.

De twee Turken hebben zouden volgens Justitie op oneigenlijke gronden politiek asiel hebben aangevraagd. Ze werden vorige week donderdag aangehouden en ingesloten, een in het bureau van politie te Arnhem, de ander in het Nijmeegse politiebureau.

De in Nijmegen in bewaring gestelde

Politie verwijderd Koerden en Turken uit parochiehuis

Turk is maandagavond door de politie in vrijheid gesteld. Volgens voorlichter P. Bussemakers van de Nijmeegse politie omdat een vorige week door een contactambtenaar voor asielzaken van Justitie ingesteld onderzoek onvolledig is geweest. Het ministerie van Justitie heeft dit maandagmiddag laten weten. Omdat daardoor op korte termijn een definitieve beslissing over al dan niet uitwijzen door Justitie niet is te ver-

wachten, is de man in vrijheid gesteld. Regel is dat bij twijfel over de juistheid van asielaanvragen een termijn van tien dagen in een politiecel geldt. De in Arnhem ingesloten Turk zit nog steeds vast.

Het kerkbestuur en de pastor van de Martinusparochie maakten maandagochtend kenbaar de bezetters kwijt te willen. Men wilde de vrije beschikking hebben over kerk en parochiehuis. De bezetters kregen tot twaalf uur 's middags de tijd een besluit te nemen over een verzoek om te vertrekken.

Toen ze het verzoek afwezen, is politiebijstand gevraagd en volgde ontruiming. De ontruiming verliep zonder veel problemen.

Arnhemsche Courant DINSDAG 21 JANUARI 1986

Vluchtelingen in Arnhem

Geen versoepeling van meldingsplicht

ARNHEM - De politie in Arnhem is voorsnog niet bereid om de wekelijkse medelingsplicht van in Arnhem verblijvende vluchtelingen te versoepelen. Wel zal er daarover nog nader overleg met Justitie worden gevoerd.

Dat heeft gisteravond een woordvoerder van de Stichting Vluchtelingenwerk Arnhem meegedeeld. De SVA had in december om een minder strakke regeling gevraagd onder verwijzing naar gemeenten als Nijmegen en Utrecht, waar vluchtelingen zich slechts een keer per maand behoeven te melden.

In Arnhem verblijven ongeveer 160 vluchtelingen.

(Zie ook pagina vijf)

Asielzoeker

NIJMEGEN — De 28-jarige Turkse asielzoeker die sinds afgelopen donderdag in afwachting van zijn uitwijzing op het Nijmeegse politiebureau werd vastgehouden, is gisteravond weer vrijgelaten.

De man, een Koerd uit Turkije, was donderdag ingesloten na een gesprek met een contactmedewerker van het ministerie van justitie. Deze was van mening dat de man op onterechte gronden politiek asiel had aangevraagd. De asielzoeker ging in hongerstaking.

Politie ontruimt kerkgebouw

● De politie van Arnhem heeft gisteren een einde gemaakt aan de bezetting van het bijgebouw van de Arnhemse St. Martinuskerk door ruim vijftig Turkse en Koerdische vluchtelingen.

De meeste bezetters verzetten zich tegen de ontruiming en moesten naar buiten worden gedragen. Daarbij werd over en weer geduwd en getrokken, maar tot schermutselingen kwam het niet. Er werd niemand aangehouden.

De Turkse en Koerdische vluchtelingen bezetten de St. Martinuskerk zaterdag uit protest tegen de arrestatie en dreigende uitzetting van twee landgenoten. Volgens de actievoerders wacht dat tweetal de dood als ze Nederland worden uitgezet.

De actievoerders hadden in de bezette kerk een hongerstaking willen houden tot de twee arrestanten zouden zijn vrijgelaten.

Zondag besloten de bezetters de kerk te verlaten en de actie voort te zetten in een bijgebouw. De politie ontruimde dat gebouw, volgens een woordvoerder, op verzoek van het kerkbestuur. Dat bestuur was gisteren niet voor commentaar bereikbaar.

MENSEN,

bij deze onze excuses voor de overlast die wij u vandaag en gister hebben moeten bezorgen.

Wij hebben niets tegen mensen die willen bidden. Ook wij willen graag onze cultuur in vrijheid beleven. Dit is heden tendage in Turkije onmogelijk en de Conferentie van Geneve heeft in december 1985 de turkse regering hiervoor nog op de vingers getikt.

Wij hadden gehoopt dat de kerk onze humanitaire rechten zou erkennen. Doch helaas bleek dat de priester ons slechts wilde tolereren onder protest. Hij zei ook: "ik geef geen onderdak aan terroristen; terroristen en misdadigers moeten maar gewoon naar Turkije terug".

Wij voeren echter geen hungerstaking voor terroristen, maar voor mensen die voor politieke en kulturele onderdrukking zijn gevlucht. Mensen die door de veranderde politieke opstelling van de nederlandse regering dreigen te worden teruggestuurd. Volgens de regering heerst er in Turkije nu een democratie. Maar dat is niet waar. Al sinds de militaire coup in 1980 is er onderdrukking en inmiddels hebben de militairen de tijd gehad om deze onderdrukking tot in alle bestuurlijke apparaten door te voeren. De onderdrukking is dus tot systeem gemaakt. En elk welingelicht mens kan weten dat een militaire orde berust op dwang, waarbij afwijken van de regel zwaar wordt bestraft.

Wij vinden het jammer dat wij niet in staat zijn geweest om onze situatie via praten uit te leggen. Onze vrienden dreigen het land te worden uitgezet en wij moesten iets doen. Daarom is tot de hungerstaking besloten. In de Opbouw kregen wij slechts beperkte publiciteit. Daarom is tot het verplaatsen van de actie naar deze kerk besloten.

Helaas kregen wij geen voorzieningen als water, kookgelegenheid en toiletten. Deze dingen zijn voor ons onontbeerlijk om de actie vol te houden. Dat is een technies probleem. Als mensen lange tijd geen voedsel tot zich nemen moeten ze bij elkaar blijven opdat het mogelijk blijft elkaars gezondheid in de gaten te houden. Zonder voorzieningen gaan mensen zwerven. Wij moesten kiezen: stoppen met onze actie, of de kerk bezet houden om voorzieningen af te dwingen. Gezien het humanitaire belang hebben wij tot het laatste besloten en u de toegang geweigerd. Inmiddels zijn de voorzieningen gegeven en kunnen de diensten weer gewoon doorgaan; *maandag morgen!*

Wij zetten onze hungerstaking voort voor onbepaalde tijd en hopen dat er na de eerste strubbelingen ook van uw kant begrip komt.

komitee van politieke vluchtelingen

zijn wij door het kerkbestuur

met behulp van de politie op

straat gezocht en zijn nu in de kerk

DINSDAG 21 JANUARI 1986

AID

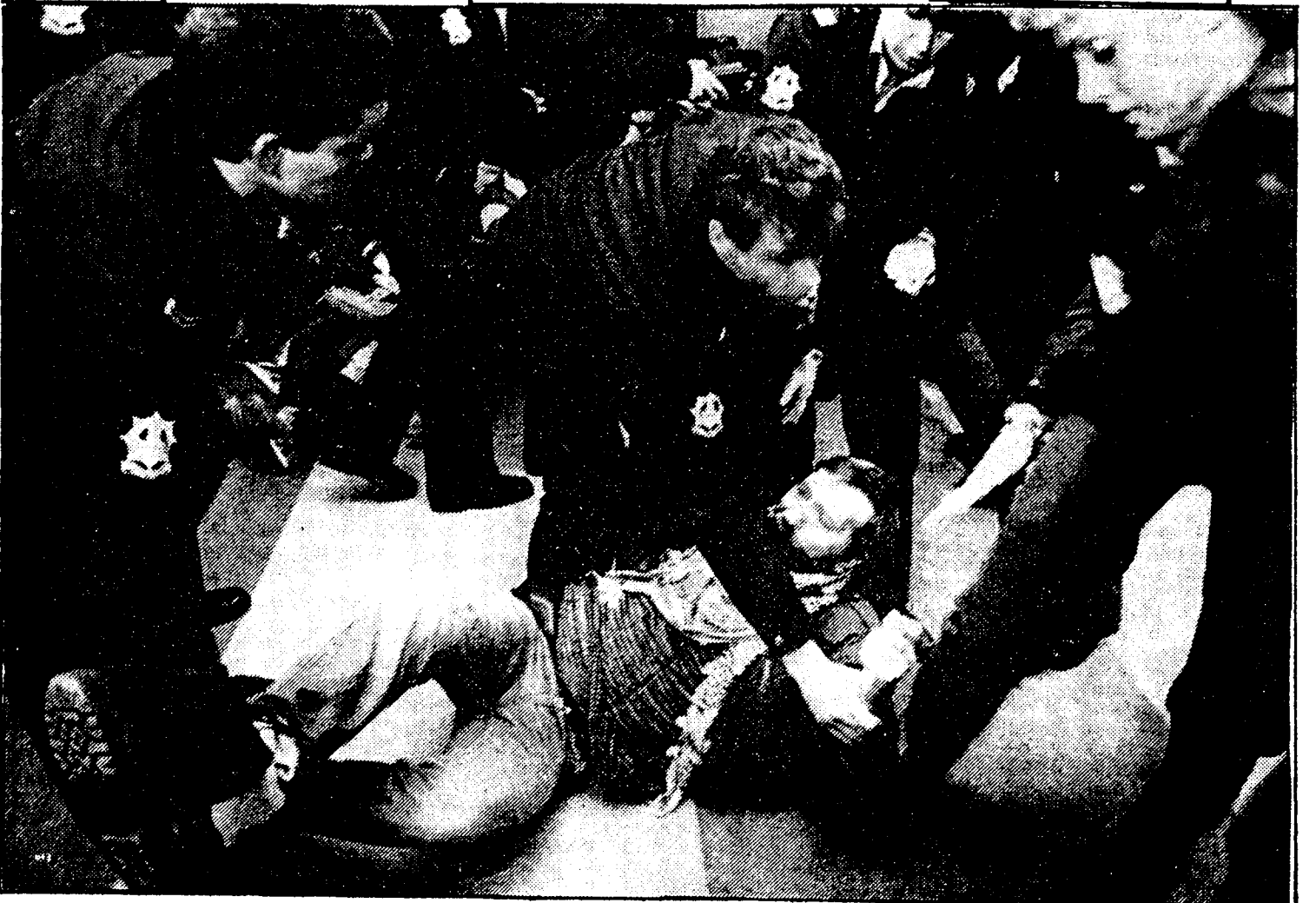
Uit kerk gezet

Algemeen
Dagblad

★ De politie van Arnhem heeft gisteren een eind gemaakt aan de bezetting van het bijgebouw van de Arnhemse St. Martinuskerk door ruim vijftig Turkse en Koerdische vluchtelingen.

De meeste bezetters moesten de kerk uit worden gedragen, maar ernstige schermutselingen bleven achterwege.

De vluchtelingen bezetten de kerk uit protest tegen de arrestatie en dreigende uitzetting van twee landgenoten. De twee, die in Arnhem en Nijmegen vastzitten, zullen als ze aan Turkije worden uitgeleverd de doodstraf krijgen, aldus de actievoerders.

Vervolg van voorpagina

ARNHEM - Ondanks de ontruiming van de Sint Martinuskerk gaan de acties tegen de wekelijkse meldingsplicht voor buitenlanders die in ons land asiel hebben aangevraagd, onverdroten voort.

Kerken blijven daarbij het belangrijkste doelwit.

Vijftig Koerden en Turken hebben gisteravond besloten zich niet meer bij de vreemdelingenpolitie in Arnhem te voegen. Hierdoor lopen ze het gevaar om het land te worden uitgezet. Inmiddels zijn twee actievoerders ondergedoken. Naar schatting zijn er ruim honderd Turken en Koerden in Arnhem die de status van asielzoeker hebben.

De buitenlanders willen de wekelijkse meldingsplicht vervangen zien door een maandelijkse. In Nijmegen en Utrecht is dat reeds gebeurd. De Arnhemse politie denkt daar nog niet aan.

Richtlijn

„Een richtlijn van het ministerie van justitie over deze kwestie is in aantocht. Tot die tijd blijft de politie de oude regeling van de meldingsplicht hanteren”, aldus een woordvoerder.

Het solidariteitscomité liet gisteravond namens de betrokkenen weten dat verschillende kerken in de Rijnstad zijn verzocht om onderdak te bieden aan de actievoerders. Gaat geen enkele kerkgenootschap op het verzoek in, dan zal de Sint Martinuskerk in de Steenstraat wederom worden bezet.

De kerk is volgens de actievoerders bij uitstek de instantie die de strijd van de Turken en Koerden kan steunen. Door de bezetting in de kerk te houden, worden tevens automatisch Nederlanders betrokken bij de actie. „Een hongerstaking in een moskee zou minder effect hebben”, aldus een zepsman van het solidariteitscomité.

● Na de ontruiming trokken de actievoerders richting De Opbouw. Daar was hun hongerstaking vrijdagavond begonnen.

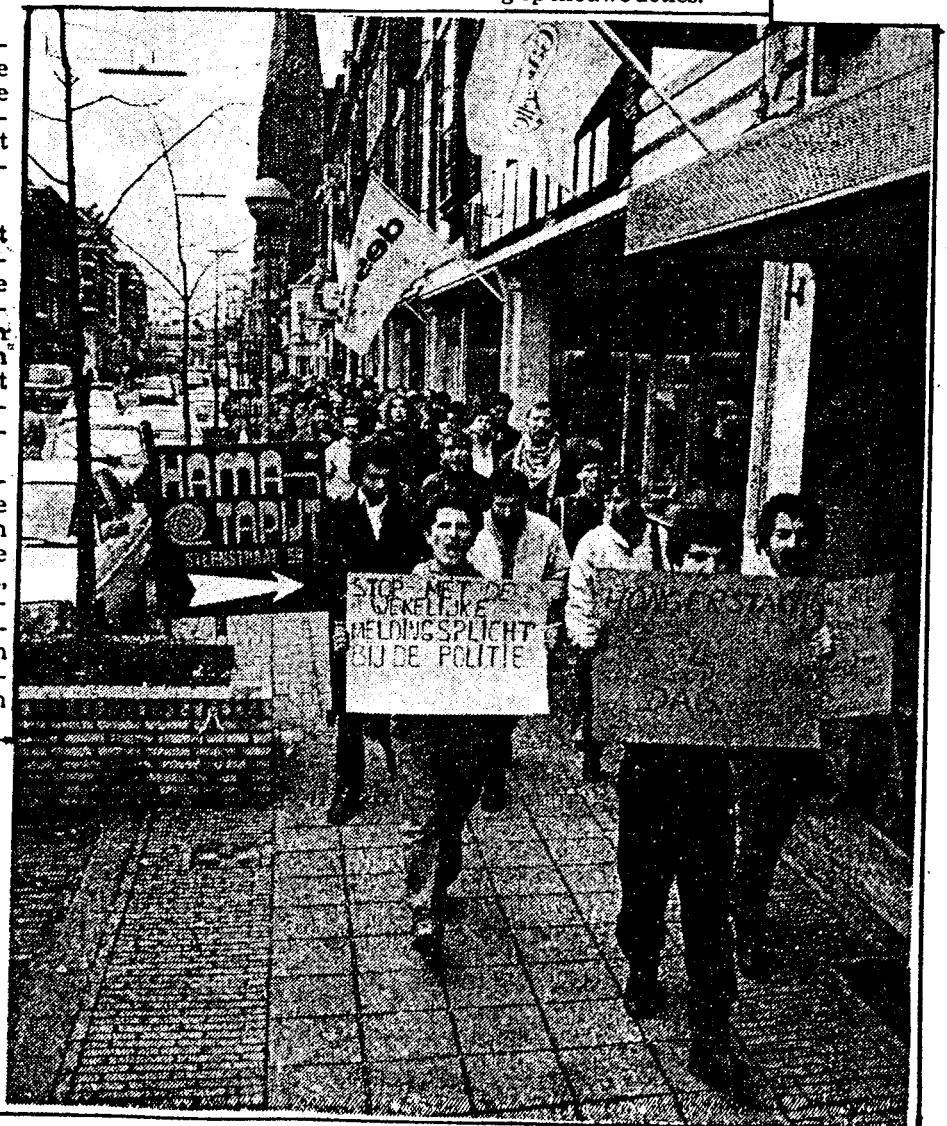
Het bestuur van de Martinuskerk had er gisteren nauwelijks behoefte aan de reden tot ontruiming toe te lichten. „Onze activiteiten kunnen niet doorgaan. Dit is een unanieme beslissing van het kerkbestuur”, pastoor Alkemade.

Hij moest er zelf trouwens om 13.00 uur nog aan te pas komen om de vijftig aanwezigen voor de laatste keer te vragen de kerk te verlaten. Eerder in de ochtend had hij hen tot 12.00 uur de tijd gegeven om vrijwillig de actie te beëindigen.

Hoewel een groepje actievoerders na die mededeling nog naar het politie-bureau trok om te proberen een ontruiming te voorkomen, verschenen rond 12.15 uur zo'n twintig agenten bij de kerk.

Onder luid gejoel werden naar schatting veertig mannen en vrouwen uit de groep losgerukt en weggesleept. Aanvankelijk leek het uit te lopen op een gewelddadige confrontatie. Maar nadat de eerste mensen waren weggevoerd, verliep de actie verder betrekkelijk rustig.

Niet iedereen liet zich overigens door de politie wegvoeren. Een aantal van hen besloot op het laatste moment vrijwillig te vertrekken. Meteen na de ontruiming in de Martinus trok de groep in een demonstratieve optocht richting De Opbouw. Daar blijven de buitenlanders in afwachting op nieuwe acties.

Oproep aan Arnhemse gelovigen in kanselboodschap

Kerken solidair met hongerstakers

(Van een onzer verslaggevers)

ARNHEM — De Arnhemse Raad van Kerken heeft zich solidair verklaard met de acties van veertig Turkse en Koerdische hongerstakers, die sinds woensdag onderdak hebben gevonden in de kerk van de Vrijzinnig Hervormde Gemeente aan de Parkstraat in Arnhem.

De Raad van Kerken heeft bovendien vanmorgen alle kerken in Arnhem opgeroepen komende zondag aandacht te besteden aan het lot van politieke vluchtelingen. In een door de Raad opgestelde kanselboodschap zullen de gelovigen worden opgeroepen zich te verdiepen in de problemen van vluchtelingen, waar mogelijk hen te steunen, belangstelling te tonen en te bidden 'voor allen die hebben moeten vluchten om hun leven en vrijheid te redden'.

In een vanmorgen uitgegeven verklaring stelt de Raad van Kerken vast dat het onzekere lot van de vluchtelingen uit Turkije nog verergerd wordt door de wekelijkse meldingsplicht, waarbij ze elke keer weer de kans lopen als misdadiger te worden opgesloten nog voordat de procedure ten einde is: „Bovendien worden vluchtelingen steeds vaker geweigerd, de Nederlandse regering erkent steeds minder vaak politieke vluchtelingen als zodanig.”

Uitgewezen

Gisteren werd bekend dat het zo goed als zeker is dat de drie Turken, die om politieke redenen in Nederland asiel hebben gevraagd en die momenteel op verzoek van justitie in Arnhem worden vastgehouden, het land worden uitgezet.

Het ministerie van justitie heeft een onderzoek ingesteld naar hun eventuele vluchtelingenstatus. Volgens een woordvoerder van de Arnhemse politie is daarbij vast komen te staan dat de drie misbruik hebben gemaakt van de in ons land geldende asielprocedures. Ze zouden bij de politie onjuiste en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

De drie bevinden zich nog steeds in hongerstaking. Datzelfde is van toepassing op veertig landgenoten, die sinds woensdag hun toevlucht hebben gezocht in het kerkgebouw van de Vrijzinnig Hervormde Gemeente aan de Parkstraat in Arnhem.

Ook zij wachten op de afronding van hun asielaanvraag en hebben tot hun actie besloten om de autoriteiten onder druk te zetten hun gevangenen kameraden vrij te laten. Twee van de drie hebben beroep aangetekend tegen hun op handen zijnde uitwijzing.

Het kort geding dat ze tegen de staat hebben aangespannen zal donderdag dienen voor de president van de Arnhemse rechtbank.

Verzwegen

Het gaat om een 20- en een 43-jarige Turk. Laatstgenoemde is de status van politiek vluchteling door de staatssecretaris van justitie geweigerd wegens het afleggen van onjuiste verklaringen.

De man zou onder meer twintig jaar in Duitsland hebben doorgebracht, een feit dat volgens de politie heeft verzwegen. Hij is gisteren overgebracht naar het Arnhemse Huis

van Bewaring De Koepel.

Zijn 20-jarige lotgenoot heeft, volgens justitie, op essentiële punten tegenstrijdige verklaringen afgelegd en is eveneens de toelating als vluchteling geweigerd. Hij bevindt zich nog in een politiecel. Een 27-jarige Turk ondergaat om identieke redenen hetzelfde lot. Over hem heeft de staatssecretaris nog niet beslist.

Een 26-jarige Turk heeft eerder deze maand zijn asielaanvraag ingetrokken, toen duidelijk werd dat hij onjuistheden aan de vreemdelingendienst van de Arnhemse politie had verteld. Hij bleek al asiel te hebben gekregen in Griekenland. De man heeft dat toegegeven en is op 18 januari op een vliegtuig naar Athene gezet.

De actievoerders in de Parkstraatkerk hebben een brief gestuurd naar de fracties van de politieke partijen in de Tweede Kamer, waarin zij om steun voor hun strijd vragen. Vorig jaar vroegen 78 buitenlanders in Arnhem asiel aan. In 35 gevallen werd op hun verzoeken afwijzend door de overheid beschikt. In 1984 vroegen 38 vreemdelingen in de Gelderse hoofdstad de toelating tot ons land aan.

Informatie-avond hongerstaking in „Parkstraatkerk”

Staatssecretaris uitgenodigd voor gesprek

(Van een onzer verslaggevers)

ARNHEM – De steungroep van de in Arnhem verblijvende circa vijftig Turkse en Koerdische hongerstakers heeft staatssecretaris Korte-Van Hemel (justitie) gisteren schriftelijk voor een gesprek uitgenodigd over de problematiek rond de vluchtelingen.

In de brief confronteert de adhesiegroep de staatssecretaris met tal van eisen. De opstellers ervan willen dat de meldingsplicht voor de vluchtelingen wordt versoepeld. Verder bepleiten ze een invoering van een uniforme meldingsplicht. Ook vindt de steungroep het noodzakelijk dat vluchtelingen zich niet langer hoeven te melden op politiebureau's. Eveneens is de Arnhemse steungroep van oordeel dat op vertrouwelijke wijze met de verstrekte informatie wordt omgesprongen. Tevens pleiten de opstellers van de brief voor het aantrekken van meer tolken voor vooral Turkse en Koerdi-

sche vluchtelingen in Nederland.

Een kopie van de brief is gestuurd aan de fractieleiders van politieke partijen. Daarnaast heeft de steungroep voor zondag een informatie-avond belegd (aanvang: 20.00 uur) in de kerk van de Vrijzinnige Hervormde Gemeente aan de Parkstraat in Arnhem, waar de hongerstakers sinds enkele dagen verblijven. De initiatiefnemers willen onder meer plaatselijke politieke partijen informeren. Ook hopen ze dat de lokale politici bereid zijn, druk uit te oefenen op hun collega's in Den Haag om op die manier een oplossing voor de problematiek te bewerkstelligen.

Aan de staatssecretaris van Justitie,
mevrouw V.N.M.Korte- van Hemel,
Postbus 20301, 2500 EH 's Gravenhage.

Arnhem, 240186

Mevrouw,

Op dit moment verblijven er drie Turken/Koerden op de politiebureaux van Arnhem en Nijmegen in afwachting van hun uitzetting uit Nederland, nadat hun asielverzoeken afgehandeld zijn. Er bestaat gerede twijfel aan de overweging, dat zij bij terugkomst in het land van herkomst geen gevaar zouden hebben te duchten. Het betreft immers politieke vluchtelingen. In bijgaande knipsels wordt op de onderscheiden zaken ingegaan.

Een andere zaak betreft de acties die allerwege worden ondernomen tegen de meldingsplicht. Bij deze bepleiten wij een versoepeling daarvan, zeker voor erkende politieke vluchtelingen. Een gesprek daarover met U wordt op prijs gesteld.

Wij constateren de volgende knelpunten in de asielprocedure:

- 1) De lange duur ervan. De duur zou verkort moeten worden door zowel voor asielzoekers/advokaten als voor het Ministerie van Justitie een termijn te stellen, waarbinnen men dient te reageren, bijv. binnen twee maanden ná aanvraag van het asiel en/of beslissing van het Ministerie binnen 1 maand na het nader verhoor etc.
- 2) Problemen t.a.v. het nader verhoor :
 - a. Bij voorkeur niet op het politiebureau doen plaatsvinden. Een nader verhoor aldaar wekt wantrouwen bij de vluchtelingen. Zij zullen dan minder snel geneigd zijn vertrouwelijke mededelingen te doen omtrent het vluchtverhaal en de politieke activiteiten in het land van herkomst.
 - b. Er dient vertrouwelijk met hun mededelingen te worden omgegaan. Men is vaak al dan niet terecht bang dat gegevens kunnen uitlekken naar de (Turkse) geheime dienst.
 - c. De vragen bij het nader verhoor moeten gericht zijn op politieke motieven. Nu is daar slechts één vraag over, de rest gaat over bijzaken - van belang voor eventuele afwijzing door het Ministerie. De politieke vluchtelingen willen de achtergrond kwijt van hun vluchtverhaal.
 - d. Er blijkt nogal eens wat te mankeren aan het functioneren van tolken. Goede tolken zijn met name bij het nader verhoor van uitzonderlijk belang. Snellere verzending van rapporten is noodzakelijk.

- 3) Waarborgen voor de mededelingen die door vluchtelingen gedaan worden. Die moeten zowel door het Ministerie van Justitie als door andere instanties zoals de Sociale Dienst, de Raad van Arbeid etc. gegeven worden.
- 4) De meldingsplicht zou in een andere vorm gegoten moeten worden, dus niet op het politiebureau. Eén landelijk uniform beleid is wenselijk met i.p.v. melding elke week één keer per maand.
- 5) Gelijke behandeling en opvang van vluchtelingen op humanitaire basis.

Met vriendelijke groeten,

Komitee van politieke vluchtelingen in Arnhem, Kastanjelaan 18, Arnhem. 085-
voor hen : Aris Kon, gemeenteraadslid (tel. 45 00 97

i.a.a. Tweede Kamerfracties

Kanselboodschap Raad van Kerken

Kerken steunen hongerstakers

Door onze verslaggever

ARNHEM - De Arnhemse Raad van Kerken steunt de plaatselijke Turken en Koerden in hun strijd om verruiming van het vreemdelingenbeleid.

„Als Raad van Kerken verklaren wij ons solidair met allen die zich op dit moment inzetten voor verdere humanisering van het vluchtelingenbeleid in Nederland”, schrijft voorzitter A.P. Blokland in een kanselboodschap.

De raad, waarin nagenoeg alle kerken in de stad zijn verenigd, heeft alle ambtsdragers in de diensten van morgen gevraagd aandacht te besteden

aan de Turkse en Koerdische hongerstakers.

„Wij roepen de leden van onze kerk op om zich te verdiepen in de problemen van de vluchtelingen, naar mogelijkheden te zoeken hen te steunen, belangstelling te tonen en te bidden voor allen die moeten vluchten om hun leven en vrijheid te redden”, aldus de oproep.

Inmiddels heeft het Solidariteitscomité van politieke vluchtelingen in Arnhem de fracties uit de gemeenteraad uitgenodigd voor een vergadering.

Die wordt morgenavond gehouden in de kerk aan de Parkstraat, waar de bijna vijftig hongerstakers sinds woensdagavond hun actie voortzetten.

Het comité wil de partijen vragen zich binnen de gemeente Arnhem sterk te maken voor met name het versoepelen van de meldingsplicht.

In de Rijnstad zijn alle buitenlanders die asiel hebben aangevraagd verplicht zich wettelijk te melden bij de vreemdelingenpolitie.

De Turken en Koerden zeggen goede hoop te hebben dat de meeste fracties zich voor die bijeenkomst zullen melden. „Er komen de laatste dagen van steeds meer kanten adhesie-betuigingen binnen”.

K A N S E L B O O D S C H A P

De Raad van Kerken vraagt uw aandacht voor het volgende.

Zoals u in de kranten reeds hebt kunnen lezen en op de t.v. hebt kunnen zien, zijn er in Arnhem een aantal vluchtelingen, die reeds 10 dagen geen vast voedsel gebruiken. Zij zijn tot deze, voor henzelf zeer ingrijpende handelwijze gekomen, omdat zij daarmee duidelijk willen maken hoe onzeker en slopend het leven is voor mensen die om politieke redenen uit Turkije gevlucht zijn. Wekelijks moeten zij zich hier bij de politie melden, waarbij zij elke keer weer de kans lopen als misdadiger vastgehouden te worden nog voordat de procedure van hun asiel-aanvraag geheel ten einde is.

Deze week overkwam dit 3 mensen.

Bovendien komt het steeds vaker voor dat asiel-aanvragen geweigerd worden. De Nederlandse regering erkent nl.onvoldoende dat er mensen zijn die om politieke redenen Turkije moeten ontvluchten.

Het bestuur van de Vrijzinnig Hervormde en Remonstrantse Parkstraat-gemeente heeft gemeend aan hen die in hongerstaking zijn, onderdak te moeten verlenen. Het bestuur is van oordeel dat we als kerk

- een plek moeten bieden die beschutting en veiligheid biedt aan ieder die zo'n plek behoeft, en
- mee moeten werken aan het tot stand komen van een rechtvaardige, democratische en leefbare wereld.

Als Raad van Kerken verklaren wij ons solidair met allen die zich op dit moment inzetten voor verdere humanisering van het vluchtelingenbeleid in Nederland.

Wij roepen de leden van onze kerken op

- om zich te verdiepen in de problemen van vluchtelingen,
- naar mogelijkheden te zoeken hen te steunen,
- belangstelling te tonen,
- en te bidden voor allen die moeten vluchten om hun leven en vrijheid te redden.

Arnhem, 26 januari 1986

OPROEP AAN ALLE DEMOKRATEN, DEMOKRATISCHE PARTIJEN EN
INSTELLINGEN.

Op 13-1-1986 is ALI ERTUGRUL tijdens zijn wekelijkse meldingsplicht bij de politie gearresteerd.

Op 15-1-1968 is MURAT KEKIC tijdens zijn nadere verhoor gearresteerd op grond van het feit dat zijn verhaal niet geheel overeenkwam met het vorige.

Vervolgens is ook een jongen in Nijmegen, HASAN DEMIR, tijdens zijn nadere verhoor gearresteerd.

De ellendige toestand gaat gewoon door en het vervolg is dat mevrouw SULTAN CURAY en MEHMET ALI CURUN uit Arnhem gedwongen worden het land te verlaten zonder dat ze de uitspraak van hun asyl-procedure mogen afwachten.

Deze anti-demokratische behandeling hebben wij in Nederland vaker meegemaakt en deze behandeling wordt veroorzaakt door het vluchtelingenbeleid van de regering.

Onze aanspraak hier tegenover is dat de nederlandse regering het verdrag van Geneve met betrekking tot vluchtelingen naast zich neerlegt. Dit verdrag houdt in, dat een asylzoeker mag blijven totdat zijn proces beëindigd is.

De huidige onderdrukking van turkse en koerdische vluchtelingen door de nederlandse regering heeft ook te maken met een veranderde opstelling ten opzichte van de turkse regering.

2 jaar geleden heeft de nederlandse regering bij de mensenrechtenkommissie van de EEG een klacht ingediend dat Turkije geen democratie heeft en nu wordt in één keer gezegd dat de fascistische junta niet meer aan de macht is en de democratie hersteld.

Wij als turkse en koerdische politieke vluchtelingen in Arnhem protesteren tegen het behandelingsbeleid van politieke vluchtelingen door de regering. Wij eisen dat Ali ERTUGRUL, Murat KEKIC en Hasan DEMIR onmiddellijk worden vrijgelaten en wij vragen alle democratische instellingen onze hongerstaking en bezetting te steunen.

Eisen van de gearresteerde jongens en van de aktievoerders:

„Maandelijks meldplicht op neutrale plaats”

Plaatselijke politici steunen hongerstakers:

Arnhemsche Courant MAANDAG 27 JANUARI 1986

**Geïnteresseerd luisterden de vertegenwoordigers van politieke partijen naar het hoe en waarom van de hongerstaking*

ARNHEM – De meldingsplicht van in Arnhem verblijvende vluchtelingen moet worden versoepeld. Op dit standpunt stelden zich woordvoerders van het merendeel van de Arnhemse politieke partijen tijdens een informatie-avond die gisteren was belegd naar aanleiding van de hongerstaking van enkele tientallen Turkse en Koerdische vluchtelingen, die onderdak hebben gekregen in de kerk van de Vrijzinnig Hervormde Gemeente aan de Parkstraat in de Rijnstad.

De goed bezochte avond was georganiseerd door het solidariteitscomité politieke vluchtelingen Arnhem onder het motto: „Wat kunnen we doen voor de mensen die in hongerstaking zijn”.

Als steun in de rug van de hongerstakers lieten de politici weten dat ze zich over algemeen achter de diverse eisen (waaronder: humanisering van het vluchtelingenbeleid, vrijlating van gevangenen genomen Turken en Koerden in de Rijnstad - twee zitten in het Huis van Bewaring en één zit op het hoofdbureau van politie - en een gesprek met de staatssecretaris van justitie) stellen.

Ook deelden ze hen mee dat over deze kwestie vanmiddag uitvoerig zal worden gesproken tijdens de raadscommissie voor openbare orde en veiligheid die zal plaatshebben in het gemeentehuis te Arnhem.

De avond werd bijgewoond door vertegenwoordigers van onder meer de PSP, PvdA, D'66, CDA, FNV,

CPN en Stichting Vluchtelingenwerk Arnhem (SVA). De VVD en SP waren niet van de partij.

Wel was een delegatie van de Parkstraatgemeente aanwezig. De woordvoerder legde uit waarom de kerk de vluchtelingen onderdak bood. „Afgelopen winter hebben we ons over onze doelstellingen beraden. We vonden dat de kerk een plaats moet zijn die beschutting biedt aan de mensen die hieraan behoefte hebben. Daarom konden we deze mensen niet weigeren”.

De sprekers van de meeste plaatselijke partijen konden gisteravond laten weten dat vertegenwoordigers van hun fracties in Den Haag over de Arnhemse actie, die inmiddels navolging in Breda heeft gekregen, zijn ingelicht.

Eveneens kregen de hongerstakers te horen dat er onder meer in de plaatsen Nijmegen, Zwolle en Deventer solidariteitscomités in het leven zijn geroepen.

„Wij zullen alles in het werk stellen het huidige beleid in Arnhem te wijzigen”, aldus de woordvoerder. Ook de vertegenwoordiger van het CDA kon zich voorstellen dat een wekelijkse meldingsplicht „erg vervelend kan zijn”.

Tevens werd gisteren gepleit voor afschaffing van de legitimatieplicht. „Dit houdt in dat een politieman een vluchteling in feite op elk uur van de dag kan aanhouden om hem naar zijn paspoort te vragen”, aldus een woordvoerder van de CPN.

Tenslotte werd gisteravond meegedeeld dat op 1 februari vanaf 14.00 uur een demonstratie zal worden gehouden om de eisen van de hongerstakers nogmaals te onderstrepen. De stoet zal vertrekken vanaf de kerk aan de Parkstraat. In het FNV-gebouw aan de Velperweg wordt donderdag (aanvang 20.00 uur) informatie verstrekt over de problematiek rond vluchtelingen voor alle verenigingen en organisaties die zich hiermee bezighouden of die zich hiervoor interesseren.

Gisteravond werd lange tijd gesproken over de nadelen van de meldingsplicht. In Arnhem verblijvende vluchtelingen dienen zich net zolang tot dat ze als politiek vluchteling zijn erkend, elke week op het politiebureau te melden. De SVA noemt de plicht „een wekelijkse psychologische martelgang” zeker omdat de

procedure enkele jaren kan duren. De PSP betitelde de plicht als „absurd” en ook de PvdA bepleitte een maandelijks meldingsplicht op een neutrale (bijvoorbeeld het stadhuis) plaats.

Hongerstaking in kerk gaat gewoon door

Meldingsplicht soepeler

Hongerstakers onverzettelijk

Door onze verslaggever

ARNHEM - Buitenlanders van wie de asielaanvraag na één jaar nog niet is beantwoord, hoeven zich niet meer wekelijks bij de Arnhemse vreemdelingenpolitie te melden. Eens per maand is voortaan voldoende.

De Nieuwe Krant

Dinsdag 28 januari 1986

Dat deelde korpschef J. Siepel gisteravond mee tijdens de raadscommissie voor openbare orde en veiligheid. De Arnhemse politie volgt met die regeling een nieuw voorschrift op van het ministerie van Justitie. In onder meer Utrecht en Nijmegen werden de nieuwe regels reeds gehanteerd.

Dat geldt ook voor mensen die na een negatieve eerste reactie van het ministerie van Justitie in hoger beroep zijn gegaan en in afwachting van een nieuwe beslissing in ons land mogen blijven.

Verruiming

Op dit moment moeten asielaanvragers zich in Arnhem nog wekelijks melden. Dat was voor een kleine vijftig Koerden en Turken een van de redenen om in hongerstaking te gaan. Hun eis: verruiming van het vreemdelingenbeleid.

Die actie in de kerk van de Parkstraatgemeente gaat, ondanks de versoepeling van de meldingsplicht, de twaalfde dag in. „We hebben nog een eis die we de politie in Arnhem hebben gesteld, en dat is dat ze onze jongens vrij moeten laten”, aldus een woordvoerder. Daarmee doelde hij op de drie Koerden die in Arnhem worden vastgehouden na een eerste negatieve beschikking op hun verzoek om als politiek vluchteling te worden erkend.

Den Haag

„Bovendien blijven er genoeg eisen over. Onze problemen zijn niet specifiek Arnhems, maar gelden in het hele land. Daar zullen we dus mee naar de Tweede Kamer moeten”.

„Morgen gaat een delegatie van de Arnhemse hongerstakers naar Den Haag. Daar zal, na afloop van een geplande demonstratieve optocht, een bespreking worden gehouden met de fracties van PvdA, PPR, PSP en CPN in de Tweede Kamer”, aldus de zegsman.

Hoofdcommissaris Siepel liet er echter geen twijfel over bestaan, dat van de Arnhemse politie geen maatregelen voor verdere versoepeling van het vreemdelingenbeleid te verwachten is.

Dat is een zaak van het ministerie van Justitie en alleen de maatregelen die vanuit Den Haag worden voorgeschreven zal hij opvolgen, zo stelde hij met nadruk. „En wat de meldingsplicht betreft zal alleen in bijzondere gevallen van de gestelde regels worden afgeweken”.

Arnhem, 26 januari 1986.

Kastanjelaan 22 E.

Zoals wellicht bekend zijn sinds 10 dagen een groot aantal koerdische en turkse politieke vluchtelingen in Arnhem in hongerstaking tegen het vluchtelingenbeleid van deze regering. Direkte aanleiding tot deze aktie was de arrestatie en gevangenzetting van een aantal van hen.

De eersten werden opgepakt tijdens hun wekelijkse meldingsplicht op het politiebureau; de laatste tijdens zijn nader verhoor door de kontaktambtenaar van justitie. Een vluchteling in Zwolle onderging hetzelfde lot. Deze mensen kunnen elk moment naar Turkije worden teruggestuurd. Ook de gevangenen zijn in hongerstaking gegaan.

Volgens het verdrag van Geneve m.b.t. vluchtelingen mag een asylzoeker blijven tot zijn asyl-aanvraag is behandeld. En volgens het normale nederlandse recht is iemand onschuldig totdat het tegendeel is bewezen. Gezien het feit dat asylzoekers nu in de cel worden gezet in afwachting van de afhandeling van hun aanvraag, is het terecht dat deze vluchtelingen zich gekriminaliseerd voelen en begrijpelijk dat zij voor hun rechten opkomen middels aktie.

Het asylbeleid van Nederland wordt steeds strakker en sinds de banden met Turkije op regeringsniveau zijn aangehaald dreigen veel Koerdische en Turkse asylzoekers te worden teruggestuurd. Voor hen dreigt er reëel gevaar.

Het mag niet zo zijn dat Nederlanders straks achteraf kunnen zeggen: "Wir haben es nicht gewusst, want we hadden niks te maken met die mensen". Wij doen daarom een beroep op alle demokraten, democratische partijen en instellingen zich in deze kwestie te verdiepen.

Hiertoe organiseren wij:

1. Een INFORMATIEVE BIJeenKOMST
op donderdag 30 januari om 20 uur
in "de Opbouw", Velperweg 13.
2. Een DEMONSTRATIE
op zaterdag 1 februari
vertrek 14 uur vanaf de kerk van
de "Parkstraatgemeente";
Kastanjelaan 22 E.

het solidariteitskomitee
politieke vluchtelingen in Arnhem.

*namens steunkomitee:
Wim Postma*

Artsen zonder Grenzen veroordeelt gebruik gifgas

"Moet je de Koerden laten vallen omdat het risico bestaat dat je wordt misbruikt?"

Marianne Meijerink

Onlangs is in Iran een fotoboek gepubliceerd dat over de hele wereld wordt verspreid. Een beeldverslag van een massamoord op de Koerdische bevolking van het Iranese stadje Halabja. De foto's zijn gelardeerd met uitspraken van artsen die het gebruik van chemische wapens door Irak veroordelen. Onder hen Jacques de Milliano, directeur van Artsen zonder Grenzen. Voor een organisatie die zich afficheert als "neutraal" is dat een opmerkelijk feit, zeker omdat het fotoboek een sinistere vorm van propaganda lijkt te zijn voor de Iranese zaak.

Waarom doet Artsen zonder Grenzen uitspraken over een conflict dat zo gevoelig ligt dat de hele wereld maar liever zwijgt, in de vrees een van beide partijen daar voordeel uit zou kunnen trekken? En waarom uitgerekend in dit geval, terwijl er op zo veel plaatsen gruwelijke dingen gebeuren?

Jacques de Milliano: "Om te beginnen eerst een correctie. Mijn verklaring is in het boek niet helemaal juist weergegeven, want in werkelijkheid noemde ik Irak niet. Ik verwerp het gebruik van chemische wapens zoals Artsen zonder Grenzen in principe elke vorm van oorlog en elke schending van mensenrechten veroordeelt, al komt het zelden voor dat we ons daar publiekelijk over uitspreken. Zoals het nu is geformuleerd lijkt het een politieke stellingame te impliceren. Maar wij veroordelen alleen de wijze waarop het conflict wordt uitgevochten: het gebruik van mosterdgas, zenuwgas en cyanide. Er is een nieuwe stap gezet en als je die niet openlijk afwijst, bestaat het gevaar dat de tendens zich voortzet om op deze wijze burgers te doden. De drempel is verlaagd. Chemische wapens zijn goedkoop en gemakkelijk te maken. Ze worden niet voor niets 'atoombommen van de arme landen' genoemd."

Historisch moment

De gifgasaanval op Halabja is een luguber historisch moment omdat sinds de eerste wereldoorlog het wapen nooit op een dergelijk grote schaal is gebruikt. De verschrikkingen die in '14-'18 met mosterdgas werden aangericht brachten 105 landen ertoe om in 1925 in Genève een protocol te ondertekenen waarin het gebruik van dodelijke gassen werd verboden. Er zijn aanwijzingen dat het verdrag sindsdien verschillende malen is geschonden, maar alleen in het geval van Halabja kon het bewijs worden geleverd en de gevolgen worden vastgesteld. Zeker 5000 inwoners van het door Iran op Irak heroverde stadje in Koerdistan vonden binnen enkele

seconden de dood. En zeker 7000 mensen raakten gewond, doordat de huid of de luchtwegen waren aangetast, vaak met blijvende gevolgen.

Samen met zijn Belgische collega dr. Reginald Moreels en de Gentse toxicoloog dr. Dons, bezocht Jacques de Milliano Halabja enkele dagen nadat de ramp was gebeurd. Een spookstad, waar het leven plotseling was stilgezet. Mensen, overvallen door de dood tijdens hun dagelijkse bezigheden.

De Milliano: "Het is een van de meest gruwelijke manieren van oorlogvoeren omdat het alles vernietigt wat leeft en vanwege het gigantisch lijden voor de mensen die het overleven en gewond raken. Allemaal onschuldige burgers die ten prooi vallen aan een conflict waar zij zelf niet schuldig aan zijn. Natuurlijk vallen op allerlei plaatsen ter wereld onschuldige slachtoffers, maar hier is een grens overschreden. Dit is meer dan een banale oorlogvoering, het is exceptioneel. Een organisatie als de onze moet onderscheid kunnen maken tussen wat gangbaar is en uitzonderlijk - ook al is het gangbare op zich al verwerpelijk - want als we consequent alle wandaden openlijk zouden veroordelen, luistert er op een gegeven moment niemand meer."

Morele plicht

"Omdat wij hebben gezien wat er in Halabja is gebeurd, gewonden hebben bezocht in Iranese ziekenhuizen en door toxicologisch onderzoek hebben kunnen vaststellen dat gifgas de oorzaak was, zijn wij moreel verplicht dit naar buiten te brengen. Als arts en als hulporganisatie heb je de opdracht te voorkomen dat deze wapens ooit nog worden gebruikt."

Het bezoek aan Halabja vond plaats op uitnodiging van de Iranese autoriteiten. Loop je op die manier niet het risico een onderdeel te worden van de Iranese propaganda-machinerie?

"Als je daar naar toe gaat, in zo'n politiek geladen situatie, dan moet je natuurlijk niet naïef zijn. Iran zet alles in het werk om Irak de schuld te geven en andersom. Maar als je slachtoffers wilt bereiken, moet je via een van die twee kanalen gaan. Moet je de Koerden laten vallen omdat er een risico bestaat dat je gebruikt wordt? Ons antwoord is: nee. Wij gaan ergens heen om medische hulp te geven, ongeacht de wegen die we ervoor moeten bewandelen. Zo komen we Afghanistan binnen via de rebellen, maar dat wil niet zeggen dat we partij voor hen kiezen of alleen voor hen werken. In zulke situaties moet je er wel voortdurend op letten dat er geen misbruik wordt gemaakt van je aanwezigheid. Tijdens ons bezoek aan Iran hebben we nooit een interview gegeven aan de Iranese pers. Er is wel een persconferentie georganiseerd, maar op onze voorwaarde: de internationale pers moest aanwezig zijn, niet alleen Iranese journalisten. Dat soort garanties zijn bepalend voor de interpretatie van je woorden. Het is een spel dat je ter plekke speelt en als je dat niet doorziet maak je brokken."

Drievoudige actie (Kader)

Het Koerdenprobleem speelt zich voornamelijk af in drie landen: repressie in Irak, vluchtelingen in Turkije en oorlogsslachtoffers in Iran. Artsen zonder Grenzen heeft geprobeerd aan deze drie kanten hulp te bieden.

Na de verkennende missie, eind maart 1988, naar Halabja heeft Artsen zonder Grenzen geneesmiddelen en medisch materiaal naar de Iranese ziekenhuizen gestuurd, waar de gewonden werden behandeld. Het plan was om ook medische hulp te gaan verlenen in gebieden waar zich veel Koerdische vluchtelingen bevonden, maar Iran gaf op het laatste moment geen toestemming.

In september 1988 hebben twee vertegenwoordigers van Artsen zonder Grenzen Koerdische vluchtelingenkampen in Turkije bezocht om te onderzoeken in hoeverre assistentie nodig zou zijn. De hulp van de Turkse autoriteiten bleek op dat moment voldoende te zijn. De Milliano: "Natuurlijk, het blijft een vluchtelingensituatie en die is nooit al te best, maar verhoudingsgewijs steekt het gunstig af bij de meeste kampen in Afrikaanse landen." Er wordt echter gevreesd voor de winterperiode, als hevige kou aanbreekt in het gebied. De ontwikkelingen worden nauwgezet gevolgd en zodra ondersteuning nodig blijkt stuurt Artsen zonder Grenzen medici en materiaal.

Eveneens in september heeft Artsen zonder Grenzen de Irakese autoriteiten verzocht het land te mogen betreden om hulp te bieden aan Koerden. Het verzoek is afgewezen. De Milliano: "Het land is hermetisch afgesloten en illegaal binnengaan zou zelfmoord zijn. Er zit nu niets anders op dan toch proberen via diplomatiek onderhandelen toegang tot het land te krijgen. Maar het zal niet gemakkelijk zijn. Zowel Iran als Irak laten ons niet meer toe. Voorlopig is er een patstelling."

HPIRAK

élus n'est admis au Parlement.

- En Mars 1980, les troupes armées gouvernementales attaquent, une fois de plus, les peshmerga. La guerre est à nouveau déclenchée sur l'ensemble du territoire du Kurdistan. Cette guerre ne s'est jamais arrêtée depuis cette date.

- Depuis Mars 1980, dans les villes et villages kurdes, 40.000 hommes, femmes et surtout enfants, des milliers sans défense, ont été tués. 4.000 combattants kurdes ont été tués en martyr pour leur patrie. Les forces gouvernementales ont tué près de 35.000 hommes. Pourtant, la lutte continue. 12.000 peshmerga tiennent tête à plus de 200.000 militaires de Khomeiny, installés dans 3.000 bases militaires et 11 casernes, disséminés à travers le territoire kurde.

- Le P.D.K.I. était déjà fort de 45.000 membres avant la tenue de son IVème Congrès, au mois de Février 1980. Depuis, les Vème Congrès (Décembre 1981), VIème Congrès (Janvier 1984), VIIème Congrès (Décembre 1985) et VIIIème Congrès (janvier 1988) ont été tenus régulièrement, conformément aux statuts du Parti.

- Le mot d'ordre principal du P.D.K.I. : La démocratie pour l'Iran et l'autonomie pour le Kurdistan iranien, a gagné le soutien de la totalité des 8 millions de Kurdes d'Iran.

- En dépit des conditions défavorables d'un pays en voie de développement, aggravées par la guerre, le P.D.K.I. respecte et fait respecter la démocratie, convaincu que la démocratie et le pluralisme ne sont pas incompatibles avec la guérilla.

- Le P.D.K.I. refuse tout acte de terrorisme. Il s'oppose à la prise des otages, au détournement d'avions, à la pose de bombes dans des lieux publics, etc. Le P.D.K.I. a contribué à plus d'une reprise à la libération d'otages appartenant à différentes nationalités-enlevés par d'autres organisations kurdes.

Le P.D.K.I. lutte pour:

- un Iran démocratique, indépendant et non aligné,
- le droit des peuples d'Iran de disposer d'eux-mêmes,
- la réalisation des revendications sociales et économiques des travailleurs,
- l'égalité des hommes et des femmes dans la société et au sein de la famille,
- la séparation de la religion et de l'Etat.

LE PARTI DEMOCRATIQUE DU KURDISTAN D'IRAN

(P.D.K.I.)

- Le Parti Démocratique du Kurdistan d'Iran (P.D.K.I.), a été fondé le 16 Août 1945, à Mahabad, par Qazi Mohammad.

- Sous la direction du P.D.K.I., la République du Kurdistan, le premier Etat moderne dans l'histoire du peuple kurde, est créée, à Mahabad; son président sera Qazi Mohammad.

- Après une brève existence de onze mois au cours de laquelle de nombreuses revendications historiques du peuple kurde seront réalisées, la République est écrasée par l'armée du Chah appuyée par les forces anglo-américaines. Son président est pendu sur la place publique de la ville de Mahabad, le 31 Mars 1947.

- Pendant trente-trois ans, de 1946 jusqu'à 1979, le P.D.K.I., persécuté, harcelé, poursuit son combat dans la clandestinité. Par centaines, ses membres sont arrêtés, emprisonnés. Des dizaines seront exécutés.

- Une guérilla, dirigée par le P.D.K.I., s'engage en 1967. Elle dure dix-huit mois. Elle est à son tour écrasée et la majorité de ses dirigeants exécutés.

- Après la Révolution de Février 1979, le P.D.K.I. contrôle tout le territoire du Kurdistan d'Iran. Son secrétaire général est élu à l'Assemblée des Experts pour y élaborer la Constitution. IL devait être le seul député laïque. Mais Khomeiny, qui refuse la notion même d'opposition, fait déclencher, le 19 Août 1979, la "Gurre Sainte" contre le peuple kurde. L'offensive de l'armée est arrêtée par les "Peshmerga" (maquisards kurdes) qui, une fois de plus, contrôlent les villes et la campagne kurdes..

- Des négociations entre les représentants du gouvernement et une délégation kurde se poursuivent durant six mois, sans aboutir au moindre résultat: les autorités de Téhéran refusant de reconnaître les revendications légitimes du peuple kurde.

- Les élections au premier Parlement Républicain ont lieu à la fin de 1979 et au début de 1980. Le gouvernement fait bloquer les élections dans le sud du Kurdistan. Dans toutes les autres régions du Kurdistan, les candidats du P.D.K.I. sont élus à 80% des suffrages exprimés, et pourtant aucun des

KURDISTAN FRONT (Iraq)
Scandinavian Representation
Stockholm

1990-05-05

KURDISH REFUGEES IN TURKEY FACE FURTHER TROUBLES

- * Turkey refuses to build houses for the refugees
- * Turkish Premier in Baghdad to discuss "Kurdish rebellion"
- * Refugees return to an "unknown" future in Iraq

1- According to reliable sources the Turkish Foreign Ministry rejected on 30 April 1990 a project to build houses for the Iraqi Kurdish refugees presently living in tents in the refugee camp of Mardin. The project, estimated to cost 14 million US dollars, was to be implemented in cooperation with the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) and was to be financed, in part, by foreign sources.

This rejection has created deep fears among the refugees as well as great doubts as to the real intentions of the Turkish government towards them.

2- The Turkish Prime Minister arrived today, Saturday 5 May 1990, in Baghdad. According to the British Broadcasting Corporation (the BBC), discussions with Iraqi officials will concentrate on two main issues:

- A) "The Kurdish rebellion" on the border between the two states.
- B) Sharing the water resources of the Euphrates.

Turkey and Iraq have a border-security agreement signed in the mid-seventies according to which both sides co-ordinate their efforts to jointly or individually combat Kurdish opposition groups, including hot-pursuit inside the territory of the other country to a depth of 15 kilometers.

3- Because of the great uncertainties facing the refugees and the difficult economic, social, and psychological conditions under which they exist, and due to the lack of guarantees to their safety and security, a number of refugees, especially from the camp of Mush (Mus) have decided that they'd rather return to an unknown future in Iraq under threats of mal-treatment, forcible resettlement and the risk of prison and execution than continue living under the harsh conditions of the refugee camps.

Kurdistan Front (Iraq)
Scandinavian Representative

'Kurdistan Front (Iraq) is a coalition of five Kurdish parties: Kurdish Socialist Party (Pasok), Kurdistan Democratic Party (KDP), Kurdistan Patriotic Union (PUK), Kurdistan Popular Democratic Party (KPDP), Kurdistan Socialist Party (KSP-I). The Kurdistan Branch of the Iraqi Communist Party is also a member.

The dictatorial regime, which doubles arbitrary practices against our Iraqi people, suffers an international and Arab isolation as well as a severe internal crisis, as a result of the brave struggle being staged by the Iraqi national opposition forces, and as a result of the grave losses, being suffered because of its mad war (the Iraqi-Iranian war), through which the sons of our people presented hundreds of thousands of victims.

The National Democratic Front (I.N.D.F.) as strongly condemns continuity by the dictatorial regime to commit these crimes, requests the Arab and world public opinion as well as the various international organizations and bodies, the Man Rights Committee and the International Amnesty Organization, to side with our Iraqi people, and to condemn and deplore these crimes, and to rapidly act for their suspension.

Let all the faithfully national efforts unify for the salvation of our dear homeland against the disasters of war and bloody terror, and for getting rid of the Fascist dictatorial faction.

20th January, 1988. National Democratic Front
(I.N.D.F.)

Kurdistani Democratic Party - Iraq Kurdistani Socialist Party
Iraqi Communist Party Iraqi Democratic Grouping
Kurdistani Democratic People's Party Iraqi Socialist Party
Kurdistani Socialist Party

The Dictatorial Regime of Iraq Commits
New Crimes

The dictatorial regime resumes its bloody crimes against our Iraqi people, whether Arabs, Kurds or national minorities, by the use of various methods of terror, and flagrant violation of the moral and human standards, including the use of chemical weapons against sons of our Kurdish people and regiments of the forces of Iraqi opposition, and their head quarters in the liberated areas.

Today news speak of more committing Fascist methods, where it executed a new massacre during the past two months, with the result that tyrant death sentence covered (700) citizens of Arabs, Kurds and minorities, 75% of whom were under age, and the majority of students, labourers and toilers; at the grave Abou Gharib Prison, where bodies of tens of the victims were handed over to their relatives in Baghdad, Suleimaniah, Ba'aqouba and the other Iraqi cities. The bodies were distorted, with limbs cut off as a result of the barbaric torture, practised by the authority machinery against the victims before having been executed. We have received a list of martyrs whose bodies were handed over to their relatives a few days ago, at Suleimaniah. They were:

- 1) Hirsh Kamal Kader 2) Kamal Saleh Abdulla 3) Hama Shukr Sharif
- 4) Karowan Nawzad Hama Agha (5) Razkar Anwar Ridha 6) Dara Mohammad Sadeq 7) Ribwar Mohammad Karim 8) Mohammad Ahmad
- 9) Hama Amin Yassin (10) Karim Haji Saddiq (11) Azad Nouri Ahmad
- 12) Omar Shaker (13) Gharib Daroufa (14) Othman Mohammad
- 15) Irfan Mohammad (16) Najat Mohammad Sa'id (17) Yassin Ibrahim
- 18) Sarbast Mahmoud 19) Halkout Ghafour Hama Sa'id (20) Saman Aziz Kamel (21) Luqman Haji Ali (22) Mohammad Siddiq Dara
- (23) Omar Sa'id (24) Najm ed-Din Sheikh Ahmad 25) Bakr Khattat
- (26) Bukhtiar Thasou (27) Barazan Ra'ouf 28) Nawzad Rashid Agha
- 29) Mohammad Sheikh Husain (30) Ahmad Sheikh Husain (31) Amaneh Othman
- 32) Nasrud-Din Ahmad (33) Asou Nasser (34) Hirsh Mustafa 35) Dana Saddiq Haji Arif 36) Sirko Ridha Ahmad Ridha 37) Jamal Hama Saleh (38) Boutan Mohammad Saleh 39) Kiwan Hamdoun 40) Nizar Nouri Ahmad 41) Salam Sharif 42) Habar Saleh 43) Yousef Sa'id
- 44) Diman Wasta Hamdoun (45) Ali Bakr Qader, and (46) Zana Malla Hassan.

IRAQI NATIONAL DEMOCRATIC FRONT

«I.N.D.F.»

الجهة الوطنية الديمقراطية العراقية
(جود)

2.

The Iraqi National Democratic Front (I.N.D.F.), as condemning and deploring severely the action of the Fascist authority carrying out chemical bombardment and wide destruction against Halbaja sub-District and Khourmal, killing and injuring thousands of the innocent citizens, appeals to the Arab and international public opinion, to condemn the crime and Fascism in our country.

We look forward, for more support and solidarity with the struggle of our people and its national democratic progressive movement, for democracy for Iraq and real ~~autonomy~~ for the area of Kurdistan.

autonomy

20th March, 1988

The National Democratic Front

'I.N.D.F.'

IRAQI NATIONAL DEMOCRATIC FRONT

.I.N.D.F.

الجبهة الوطنية الديمقراطية العراقية
(جود)

To/ United Nations Secretary General
International Red Cross Organization
International Committee of Man Rights

The Fascist dictatorship resumes its bloody terror against the entire Iraqi people, raising its chauvinist campaign against our Kurdish people which is subject to a war of destruction by burning and chemical arms. On March 15-16(current), the Iraqi war planes bombarded the sub-districts of Halbaja, and Khourmal with chemical, phosphoric and bundle arms, a matter which led to the passing away of five thousand Kurdish martyrs, with four thousand others injured, hundreds of whom are still under ruins, while others suffer as a result of shortage of medical treatment and aid under very hard living circumstances, homeless.

The new crime has come in continuation of the program of the Fascist authority against all the Iraqi people, and in resumption of the use of chemical arms, since last Spring, which arms are internationally banned, aiming at attacking sites of the national opposition forces, safe villages and their innocent inhabitants.

As the Fascist authority resumes escalating war with its evil efforts, in co-ordination with the United States of America, with a view to secure continuity of the availability of the imperialist fleets in the Gulf, it aims at spoiling the positive efforts on the part of the friendly States and sisterly Syria, to avoid expanding the spot of war to cover other Arab countries, and to stop bombardment against cities. It weakens the international solidarity with the upheaval of the Palestinian people against the Israeli occupation, whether or not it wants. It executes a wide imperialist plan aiming at continuity of its terror against our people, to maintain the authority and keep the peoples of the area busy towards the imperialist, Zionist and re-actionary enemies.

.../... 2